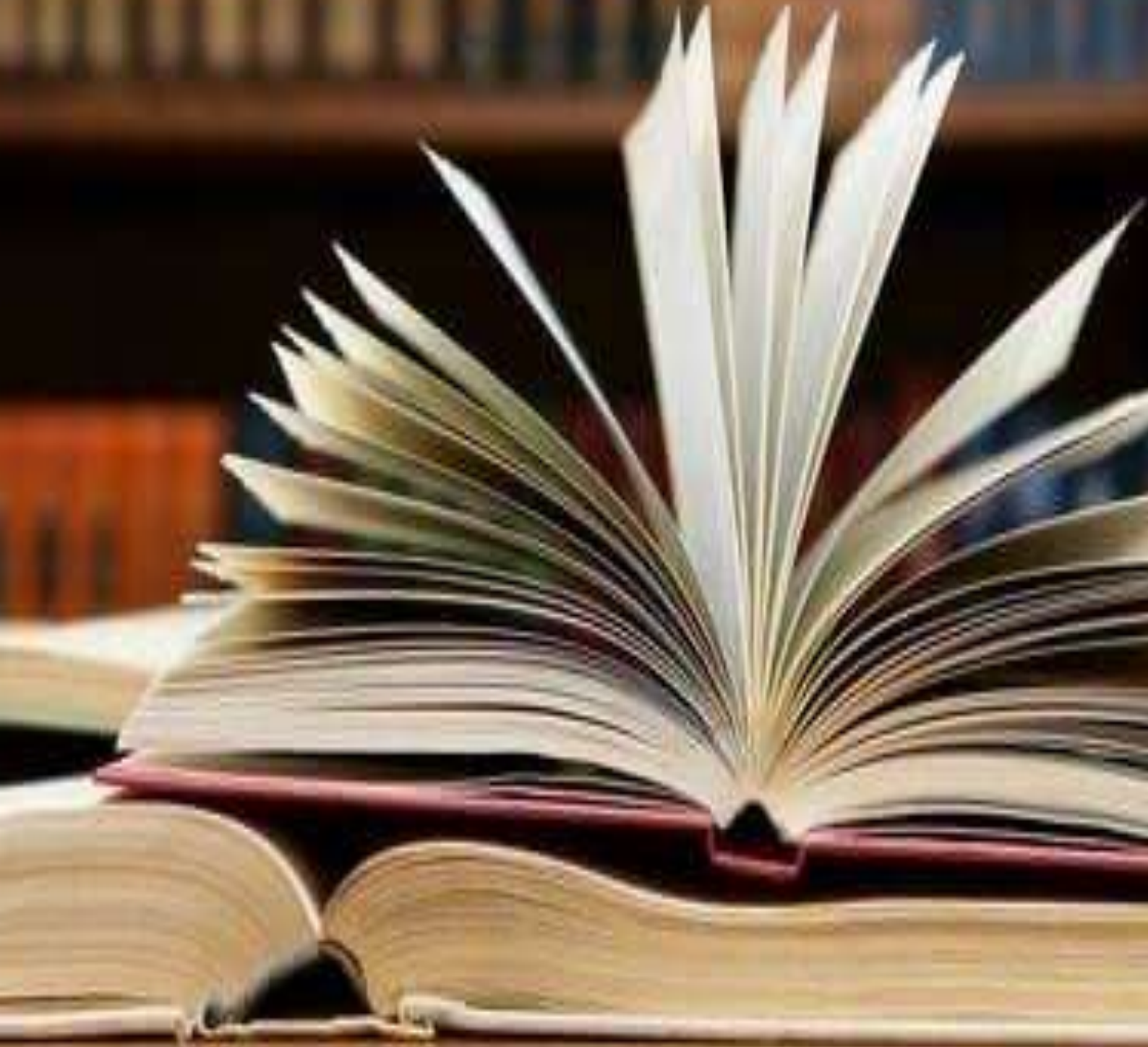


YAZIN

Sayı: 1



GÖLVEREN ANADOLU LİSESİ
EDEBİYAT, KÜLTÜR VE SANAT E-DERGİSİ



İÇİNDEKİLER



GÜLVEREN ANADOLU LİSESİ
KÜLTÜR, EDEBİYAT VE SANAT
E-DERGİSİ

GÜLVEREN ANADOLU LİSESİ
ADINA SAHİBİ

CANAN ERGEN EŞER
Okul Müdürü

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

ZUHAL ÖZBAY
Müdür Yardımcısı

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

SÜLEYMAN ÇİN
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

YAYIN İNCELEME KURULU

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenleri:
Ayşe GÖKBAYRAK
Nurdan Bora YAĞCI
Fatma ERDAL
Murat ULUTAŞ

Öğrenciler:
ECENUR TURNA
EZGİ ERKUŞ
ZEHRA KÖSE
SILA AKİL

Dergide yayımlanan yazılarla ilgili tüm sorumluluk yazarlarına aittir.

Yazın dergisinin yayın hakları Gülveren Anadolu Lisesine aittir. Okul Müdürlüğünden izin alınmadan yazın dergisinden kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, dergimiz hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Gülveren Mahallesi 3705 Sokak No.: 22
07220 Kepez/ANTALYA

0242 227 30 03

<https://gulverenadolulisesi.meb.k12.tr/>



Yaşanmışlıkları Değiştirebilsek.....3

Ağlamak Yaşamaktır.....7

Fotoğrafçı Gözüyle.....8

Kitap Kurdu.....12



Sinema.....18

Dilimizi Doğru Kullanalım.....28

Dostluk.....38

Vatan Demek.....39





YAZIN

Okulumuz, açıldığı günden bu yana Antalya'nın ilk sıradaki okullarından biri olmayı başarmıştır. Öğrencilerimizi akademik anlamda zirveye ulaştırırken okul içi, bölgesel ve ulusal alanda yaptığımız kültür, sanat ve bilim etkinlikleriyle de ilklerin okulu olmayı başardık. Her zaman ileriye ve hep daha iyiye anlayışıyla çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Gülveren Anadolu Lisesi olarak okulumuzun açıldığı günden itibaren öğrencilerimizin çok yönlü gelişiminde ders dışı sosyal etkinliklerin ders içi etkinlikler kadar önemli olduğunun farkındayız. Eğitimin sadece akademik başarıdan ibaret olmadığı bilinciyle kültür, sanat ve bilim alanında da öğrencilerimizin ufkunu genişletecek etkinliklere imza atıyoruz. Okuyan, düşünen, fikir üreten ve konuşan bir nesil için çalışmalarımıza devam ediyoruz. "Türkçem, benim ses bayrağım." temalı ulusal lise öğrencileri deneme yazma yarışması düzenledik. Yarışmamız büyük bir ilgi gördü. Güzel ülkemizin her yerinden yüzlerce öğrenci eserleriyle yarışmamıza başvuruda bulundu. Yarışmamızı sonuçlandırdık ve öğrencilerimize ödülleri takdim ettik. Şimdi de yarışmaya gönderilen eserleri "Ses Bayrağım" adlı kitapta yayımlayacağız.

Kitap söyleşileri düzenliyoruz. Öğrencilerimiz okudukları kitaplarla ilgili olarak arkadaşlarıyla ve öğretmenleriyle sohbet etme şansına sahip oluyorlar. Yazarlar ve yazarların eserleriyle ilgili sunumlar yapıyorlar; fikir alışverişinde bulunuyorlar. Öğrencilerimizin okudukları kitaplardaki kahramanlarla kendilerini özdeşleştirdikleri ve onların yerine geçerek hoşça vakit geçirdikleri kostüm partileri düzenliyoruz. Ders dışı etkinlikler, toplumsal yaşam için son derece önemli becerilerin gelişmesine olanak sağlamakta; özsaygı, özdenetim gibi olumlu psikolojik durumların oluşmasına yardımcı olmaktadır. Bu etkinliklerle öğrencilerimizin resmî öğretim süreci içerisinde öğrendiklerini pekiştirmelerini ve yaşam ile ilişkili öğrenme sürecinde olduklarını onlara hissettirebilmeyi amaçlıyoruz. Yaptığımız etkinliklerle öğrencilerimizin gelişimine katkıda bulunacak her türlü çalışmaya açık olduğumuzu göstermiş oluyoruz. Okulumuzun açılışının ilk gününde çınlayan ayak sesleriyle öğrencilerimize açacağımız konforlu yaşam alanının oluşması için duyduğumuz heyecan o günkü gibi devam etmektedir.

Bizim için öğrencilerimizin kendilerini ifade edebilmesi çok önemli. Bu doğrultuda öğrencilerimizin duygularını ve düşüncelerini paylaşabilecekleri bir okul dergisi çıkarmaya karar verdik. İlklerin okulu olma anlayışıyla e-dergimiz ile huzurunuzdayız. İyi okumalar...

CANAN ERGEN EŞER

Okul Müdürü



MERHABA

Merhaba doğan güneş; merhaba kırlar, ovalar, ağaçlar, kuşlar; merhaba güzel insanlar...

Ne kadar güzel bir duygu insanlarla selamlaşabilmek, onlarla konuşabilmek; duygularını, düşüncelerini başkalarıyla paylaşabilmek. İnsan, dökmeli içini bazen konuşarak bazen yazarak. Paylaşmalı duygularını hissedebilenlerle. O zaman güzelleşir hayat. Olmayacak sandığımız dileklerimiz, ulaşamayacağımıza inandığımız hayallerimiz bağlar bizi kısacık anlara. Sonra hep yaşamak isteriz o anın coşkusunu; saklamak, unutmamak, unutulmamak... Kimimiz yazar, kimimiz çizer, kimimiz notlara sarılır, kimimiz de fotoğraflarla dondurur o anı. Hep kalsın isteriz bu güzellik; herkes onu görsün isteriz. Çünkü güzellikler paylaştıkça çoğalır. Paylaştıkça çoğalır, özgürleşir insan. Zamandan ve mekândan üstün bir varlığa ulaşır. Paylaşmanın en güzel yollarından biri de yazmaktır. İnsan, yazmaya değer duyguları, düşünceleri olduğunda yazar; döker içini sayfalara. Biz de duygularımızı, düşüncelerimizi sizinle paylaşmak istedik. Türk edebiyatına yön veren birçok dergi okullarda çıkarılmaya başlandığına, birçok sanatçı eserlerini okul dergilerinde yayımladıklarına göre olmalı bizim de bir dergimiz dedik, başladık hazırlıklara. Mademki yazacaklarımız var, o zaman “**Yazın**” olsun dedik dergimizin adı. Dergimiz kültür, edebiyat ve sanat dergisi. Dergimizde hem duygularımızı, düşüncelerimizi anlattığımız yazılarımızı, çizimlerimizi, fotoğraflarımızı hem de okulumuzun başarılı çalışmalarını sizinle paylaşacağız.

Gülveren Anadolu Lisesi olarak okul e-dergimizin ilk sayısını çıkarmanın coşkusu içindeyiz. Eksikimizle, fazlamızla, acemiliğimizle ama tüm samimiyetimizle karşınızdayız. İyi okumalar...

Dergi Yayın Ekibi

YAŞANMIŞLIKLARI DEĞİŞTİREBİLSEK



İnsan hayatı boyunca ne çok anılar biriktirir değil mi? Yeri gelir mutlu oluruz, yeri gelir üzülmürüz. Saçma sebeplerden olur belki üzüldüklerimiz, her ne kadar o an bunun farkına varamasak da... Ama çok sonradan anlarız onun bizim için ne denli önemsiz olduğunu. Fakat o saatten sonra ne zamanı geri alabiliriz ne de yaşanmışlıkları değiştirebiliriz.

Her insanın yaşanmışlıkları değiştirmek istediği çok an vardır hayatında. Günlerce, geceler boyunca ağlamamış olmayı, üzülmemeyi diler. En önemli ve acı olanı ise gülmeyi diler. Ne kadar garip değil mi? Bir bebeğin masum yüzüne bile

TÜRKİYE TEK YÜREK

bakıp gülen biz, gülmeyi diler olduk, hem de herkesten, her şeyden daha fazla. 6 Şubat gecesine kadar üzüldüğümüz, canımızı sıktığımız her şey bize hayattaki en büyük dert gibi geliyordu. Yüreğimize koskocaman bir ateş düştü 6 Şubat gecesini... İşte biz o zaman her şeyden çok istedik yaşanmışlıkları değiştirmeyi. O zaman anladık aslında asıl derdimizin ne olduğunu. Diğerleri sadece günlük hayattaki sıradanlığımızı değiştiren etkinliklermiş. O gecenin üzerinden günler, geceler geçmesine rağmen biz hala o gecedeyiz; ruhumuz o gecede, aklımız, düşüncelerimiz o gecede. Öyle anlar vardır ki birisi acı çeker ama siz ondan kat kat daha fazla acı çekersiniz. Belki de bizi özetleyen bu cümledir, kim bilir? Ama ben duygularımı sadece bu cümleyle sınırlı bırakmak istemiyorum. Haykırmak istiyorum, hiç susmamak istiyorum. Canlarımızı geri getirmek, insanların yüreklerindeki acıları dindirmek istiyorum. Ama olmuyor işte, 83 milyonun yüreğindeki acıyı dindiremiyorum. Yemekten, yataktan, sıcaktan utanıyorum. Yediğim her lokma boğazıma diziliyor sıra sıra. Yüreğimiz yanık ama hayat devam ediyor tabii. Biz o kadar birbirimize bağlıyız, o kadar güzel seviyoruz ki birbirimizi, birimizin yarası olduğunda elimize pansuman malzemelerini alıp hemen yardıma koşuyoruz. Eğer gerekli malzememiz yoksa kendi yara bandımızı veriyoruz ona. Çünkü biliyoruz ki onun yarası dinerse, acımazsa bizimki zaten iyileşir. Beni anlıyorsunuz değil mi? Ben hayatım boyunca bir fotoğrafa bakıp ağlamamıştım mesela... Ama o güne kadar. Enkazlardaki her bir toz zerresine tek tek bakarak acı çekmek neymiş o gün öğrendim. Acı şeyler yaşadık, çok acı şeyler yaşadık ama sarmaya çalışıyoruz birbirimizin yaralarını... Kanatmadan, son derece özenle...

Bir söz bir insana ne anlatabilir ama bir göz bir göze çok şey anlatabilir... Çok şey öğrendik, acı tecrübelerdi hepsi lakin acı kalbimizi iğnelemezse kalbimiz kan pompalamaya devam edemezdi. Biz birbirimiz için yaşamaya devam ettiğimiz sürece o aramızdaki bağ kopmadığı sürece her acıya da göğüs germesini biliriz elbette. Efendim Bryon'un unutmamamız gereken bir sözü var: ***“Yaşamın büyük sanatı acı içinde bile var olduğunuzu hissetmektir.”***



AYŞE NAZ ÇAKMAK



MEHMET TAHİR ORUÇ

Mehmet Tahir Oruç kimdir? Kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Genel cerrahi uzmanıyım. Evliyim, iki çocuk babasıyım. Yaklaşık 30 yıllık mesleki tecrübesi olan, şu aralar kanser ve obezite cerrahisi ile uğraşan deneyimli bir cerrahım. Isparta'nın Şarkikaraağaç ilçesinde doğdum. Üniversiteye kadar orada ve düz bir lisede okudum. Daha sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdim. Sonrasında genel cerrahi uzmanı olarak yaklaşık 30 yıldır çoğu devlet hizmeti olmak üzere cerrah olarak çalışıyorum.

Tıp fakültesinde okumaya ve cerrah olmaya nasıl karar verdiniz?

Tıp okumaya tamamen çevremın etkisi ile karar verdim. Beni nelerin beklediği konusunda bir fikir sahibi değildim. O dönemde en popüler mesleklerden olduğu için tıp fakültesini tercih ettim. Daha sonra cerrahi branşlar daha çok ilgimi çektiği için cerrah olmaya karar verdim.

Mesleğinizden memnun musunuz? Mesleğinizin olumlu ve olumsuz yönleri nelerdir?

Mesleğimden şu an için memnunum. Ancak memnun olmadığım çok uzun yıllar geçirdim. Türkiye'de cerrah olmak son derece zor. Mesleğimin en olumlu yanı insanlar tarafından saygın bir meslek olarak görülmesidir. Ancak son yıllarda bu konuda da birçok değişik fikir olduğunu düşünüyorum. Diğer bir iyi yanı da fakülteyi bitirdiğiniz an çalışmaya başlayabilmemiz. Zor yanları ise saymakla bitmez. Herkesten fazla çalışma zorunluluğu, uzun eğitim süreci, nöbet gibi şeyleri söyleyebilirim.

Hayata yeniden gelseniz tekrar bu mesleği tercih eder miydiniz?

Hayata yeniden gelsem bu mesleği yapmazdım.

Peki, hangi mesleği tercih ederdiniz?

Futbolcu ya da turizm rehberi gibi fazla sorumluluk almayacağım bir meslek seçerdim.

Şu an bulunduğunuz konuma gelebilmek için fedakârlık yaptınız mı? Yaptıysanız birkaç örnek verir misiniz?

Doktor olarak, cerrah olarak ömrümüz fedakârlık yapmakla geçti. Sosyal yaşantımızdan, ailemizle geçireceğimiz vakitten sıklıkla fedakarlıklar yaptık. Uykusuz geçen günler, uzun nöbetler bunlara birkaç örnek.

Ameliyata girmeden önce, ameliyata girerken ya da ameliyat sonrasında rahatlamak için özel bir şey yapıyor musunuz?

Ameliyatın gidişine bağlı olarak değişiyor. Ameliyathane ciddi bir ortam. İşler ters giderse gerginlik olabiliyor. Yine de işlerin normal gittiği zamanlarda her türlü sohbet ve yanında müzik de oluyor.

Cerrahlık ağır sorumluluklar gerektiren bir meslek. Mesleğinizin yükü altında ezildiğiniz oluyor mu? Eğer oluyorsa üstesinden gelmek için neler yapıyorsunuz?

Tabii ki oluyor. Sıklıkla bunu hissediyorum. Bir hastanın sorumluluğunu üstünüze almanız, bazen vereceğiniz kararlar ile onun yaşamı ve ölümü arasında etkili olmanız büyük bir sorumluluk ve yük oluşturuyor. İyileştirdiğimiz hastaların bize verdiği mutlulukla bu yükün altından kalkmaya çalışıyoruz.

Ameliyatlarda her zaman başarılı bir şekilde sonuçlanmayabiliyor. Kurtaramadığınız hastalardan sonra ne hissediyorsunuz? Kendinizi hiç suçladınız mı?

Kurtaramadığımız hasta pek olmuyor. Ancak bazen hastalığın çok ileri safhada olduğu durumlarda bizim yapabileceğimiz pek bir şey kalmayabiliyor.

Herhangi bir yakınınızı ameliyat ettiniz mi? Ne hissettiniz?

Evet ettim. Farklı bir şey hissettirmedim.

İnsanlara yeniden hayat vermek, onları şekillendirmek, düzeltmek nasıl bir duygu? Neler hissediyorsunuz?

İyi şeyler yapmak hem gurur veriyor hem de egomuzu biraz şişiriyor.

Öğrencilik hayatınızda nasıl bir öğrenciydiniz?

Çalışkan ve başarılı bir öğrenciydim.

Üniversite sınavına hazırlanan öğrencilere tavsiyeleriniz var mı? Onlara neler söylemek istersiniz?

Bu dönemin bütün hayatlarına yön vereceklerini düşünerek hareket etmeleri gerektiğini unutmamalarını söylemek isterim.

Peki, hedefi tıp fakültesi olan öğrencilere tavsiyeleriniz nelerdir?

Doktorluğun çok zor bir meslek olduğunu göz önünde bulundurmaları ve büyük fedakarlıklar yapmaları gerektiğini unutmamalarını söylemek isterim.

Gençlere bu mesleği önerir misiniz ve sizin kadar başarılı olmak isteyen biri için tavsiyeleriniz nelerdir?

Doktorluk güzel bir meslek ancak birçok zor yanı var. Bu zorlukları göze alabileceklere öneririm. Sıkı çalışmak, hayatınızdan fedakârlıkta bulunmak gibi zorlukları göze alabiliyorsanız doktorluk güzel ve gerçek bir meslek. Gerçekten kastım eğitim ve beceri gerektiren, bu eğitimi almayan herhangi bir kimsenin yapamayacağı bir meslek.

Tıp fakültesinde okuyup cerrah olmak isteyen öğrenciler de var. Cerrah olmak isteyen birinde olması gereken özellikler nelerdir?

Sabırlı ve kritik durumlarda sakin bir biçimde karar verme yetisi olan öğrencilerin cerrahi branşlara yönelmesi daha sağlıklı olacaktır.

Bildiğiniz üzere günümüzde gençlerin yurt dışına çıkma isteği tavan yapmış durumda. Bir cerrahın yurtdışına çıkmasını önerir misiniz? Neden?

Öneririm. Bunun sebebi mesleki tecrübeyi geliştirmek için yurt dışında tecrübe edinmek ve dil biliyor (en az bir yabancı dil) olmak çok önemli.

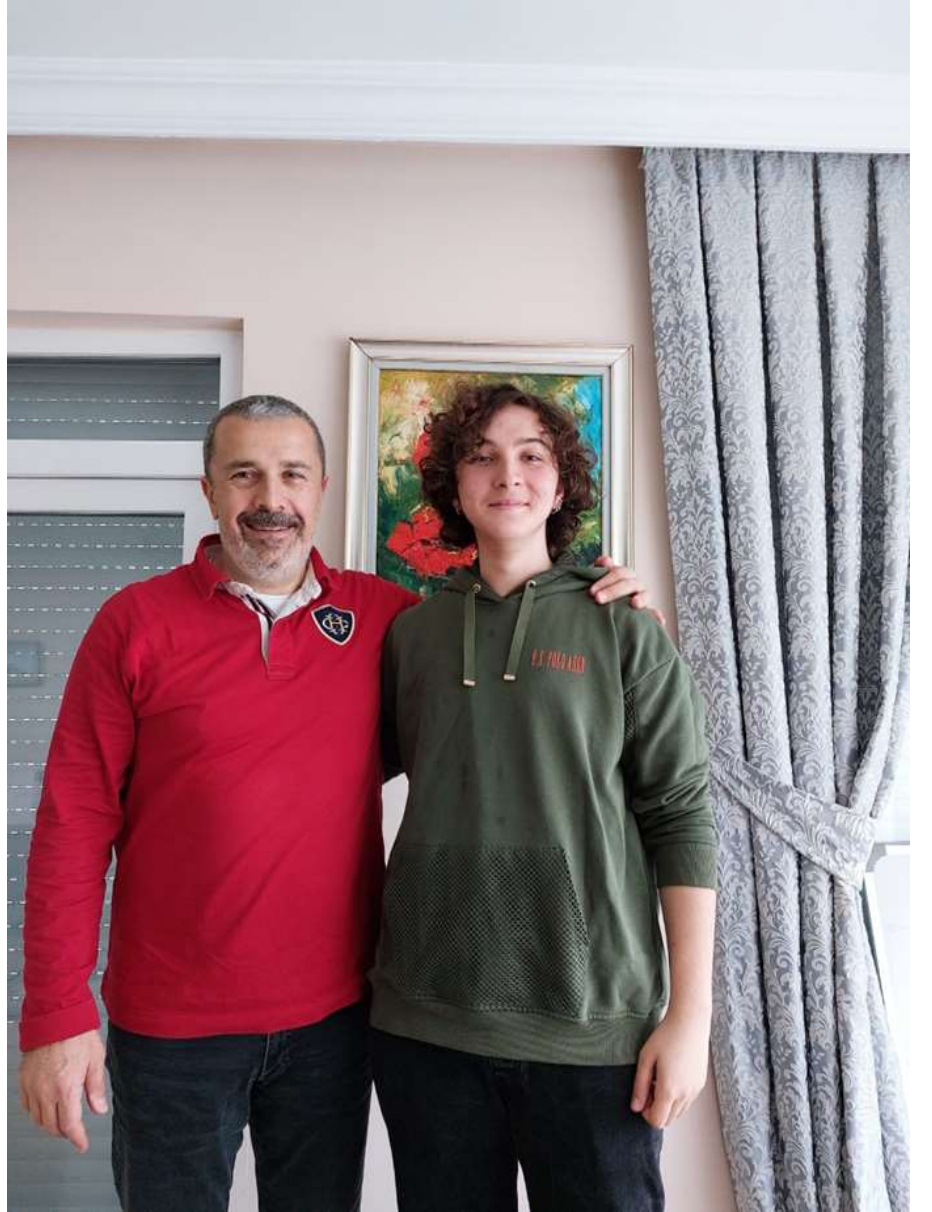
Mesleğiniz size ne kadar boş zaman tanıyor, ailenizle vakit geçirme fırsatı buluyor musunuz?

Diğer mesleklere oranla daha az boş zamanım oluyor. Yine aynı şekilde ailemle vakit geçirmekten de bolca fedakârlık etmem gerekiyor.

Boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlanırsınız? Hobileriniz neler?

Ailemle vakit geçirmek ve bisiklete binmek başlıca hobilerimdir.

Bu iş yoğunluğunuz arasında bize vakit ayırıp sorularımızı cevaplandığınız için çok teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.



Bu güzel röportajı yapmamı ve size ulaşmamı sağlayan Ada Sürücü'ye ve Gülveren Anadolu Lisesi Yazın dergisi ekibine sevgilerimi iletiyor ve başarılar diliyorum.

ADA SÜRÜCÜ

ANLAMAK YAŞAMAKTIR



Yaratılıştan gelen yaşama tutkusudur insanı canlı tutan. Damarlarımızdaki kan bile öylesine vahşi akar her hücremize can vermek adına. Yaşamı anlamak, yaşamayı bilmek, bu uzun yolda doğru yürümek...

İşte insanın yaşama arayışındaki tabelalar gibidir kitaplar. Gideceğiniz yönü, yapacağınız hızı belirler yani okuduğunuz her kelime, anladığınız her cümle zihninizi yönetir(değiştirir); her bilgide hayat yolunun konumu değişir. Kelimelerin sırrından çıkıp asıl anlatmak istediğimize gelecek olursak: Dünya her geçen gün biraz daha düzensizleşiyor ve insan da ona uyum sağlamak adına her geçen gün biraz daha gelişiyor. Hayatına bir yol çizmesi, kendinin ve hayatın gerçekliğinin farkına varıp aklına yön vermesi gerekiyor. Kitaplarda buna en büyük öncülerdir. Çünkü insanı geliştiren deneyimleridir, farkına vardığı şeylerdir. Kitaplar ile de daha önce gitmediğiniz, bulunmadığınız mekânlara gider; var olmadığınız olamayacağınız bir zamanda, bir yerde... “an” da var olmanızı sağlar. Böylece yeni tecrübeler kazanırsınız, fark etmediklerinizin farkına varırsınız. Kitapları bitirdiğinizde kendi düşünce âleminizle baş başa kalırsınız ama daha farklı biri olarak farklı bakış açılarıyla. Ayrıca öğrenmediğiniz birçok bilgiyi kolayca öğrenirsiniz. Daha önce hiç bilmediğiniz bir bakış açısıyla bir başka düşünceyle tanışırsınız sonuçta farklı yazarlar farklı kafalar yaratır.

Kitapların öğrettiği bir başka şey de “insanı anlamak”tır. Empatiyi kuvvetlendirir. Daha önce hiç olmadığınız durumlarda insanın ne hissedebileceğini neyle karşılaşılabileceğini gösterir. Duygu dünyanızı korkunç bir gerilime sürükler. Yaşanan(okunan) her cümlede kendinizden bir şeyler arar, duyguların sürüklediği akıl okyanusunda bazen dîner bazen dalgalar gibi gürlersiniz içinizdeki çılgınlarla. Kocaman dalgalar gibi kayaya çarpmak şahlandırır insanı. Öğretir sonra da yaşatır kitap; sinemaya, tiyatroya gitmeden gözünüzde canlandırır. İnsana bakmayı değil, insanın içini görmeyi sağlar. Mavi gözlere bakıp denizleri görmek gibidir. İşte böyledir kitap, hayat gibi. Doğmadan önce yürüme güdüsüyle, yaşama dürtüsüyle, sevmeye, üzölmeye, meraka ve o hayvanlıktan gelen dürtülere yatkınsınızdır. Çünkü içinizde vardır. Bir kitaba başlamadan önce de bu böyledir. Belli düşüncelere, anılara, tecrübelere, bilgilere sahipsiniizdir; belli duyguları içinizde tatmışsınızdır. Kitabın sayfasını açtığınız an doğduğunuz andır, kelimeler başlar. Yaşadığınız her salise okuduğunuz her harftir. Yaşadığınız her salisede başka bir insansınızdır, okuduğunuz her harf hatta gördüğünüz boşlukta bile. Zaten yaşama tutkusu da anlama isteği için yanmaz mı yüreğinizde?

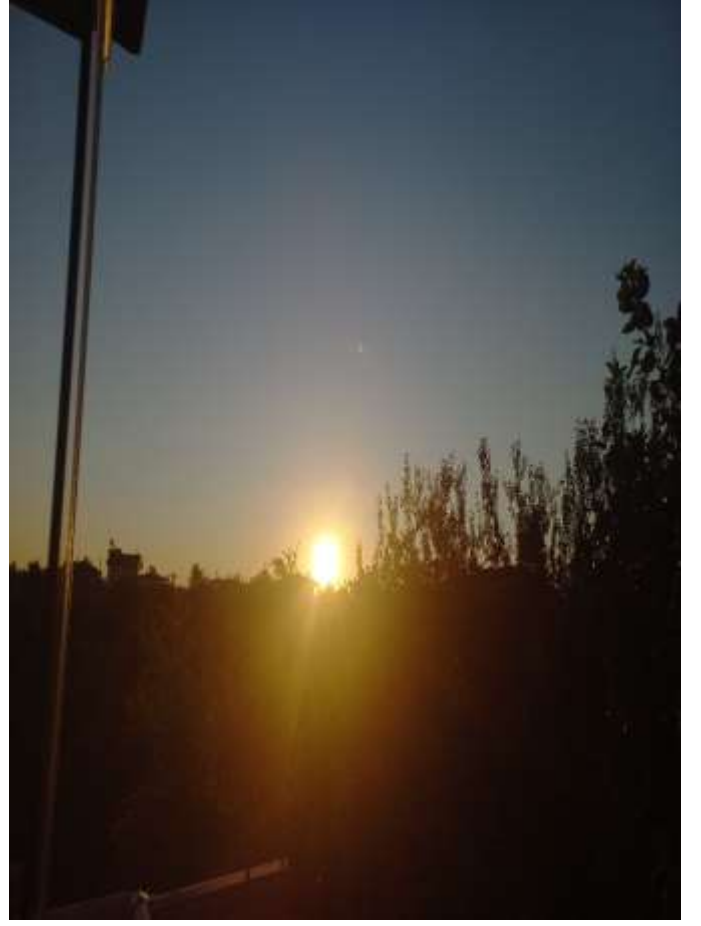


Kitabın kapağını kapattığınızda kelimeler son bulur. Hayat da böyle biter. Geriye kalan bir sürü yazı ve bir dolu tecrübedir. Okunmuş bir kitap yaşanmış bir hayat... Anlama arayışında geçen yürünmüş bir yol...

Son olarak: Kitapta yaşamak gerçeği gibi doğaldır. Zaten var mıdır ki insandan doğal, insanın yazdığından doğal, insanı anlatan?

FOTOĞRAFÇI GÖZÜYLE





ACIM BİR ÖZGÜRLÜK OLDU, ÇIRPTI KANADINI

Ortalık cehennem gibiydi. Kötüler cayır cayır yanıyor, iyiler balkonlarından izliyordu.

Balkonunda oturan genç ve asil kadın usulca ayağa kalktı. Masadaki saçları gibi kızıl içeceği ince uzun parmaklarıyla kavradı. Balkonun çiçeklerden yapılmış korkuluğuna yaklaştı. Çiçeklerden yayılan o hoş kokuyla doldurdu ciğerlerini. Doya doya nefes aldı. Buraya gelme sebebi nefesinin kesilmesiymiş çünkü. Küçük bir çocuğu hırçın dalgaların arasından çekip almıştı. Önünde uzun bir yol olacağını düşündüğü ufaklığın kurtuluşu kendisinin sonu olmuştu. Pişman değildi, yine olsa yine atlardı nefretle gürleyen serin sulara. Çenesini dikleştirdi, etrafına baktı. Meydan dopdolu, balkonlar ise neredeyse bomboştu. Aşağısı alevler içindeyken yukarıda tatlı tatlı esen bir rüzgâr vardı. Acı haykırışlar, pişmanlık nidaları ve yalvarışlar yankılanıyordu. Yanan her ruhun günahları süzülmekteydi gökyüzüne.

Kadın hemen önünden geçerek göğe süzülen “*nefret*”in üzerine fırlattı bardaktaki soğuk içeceği. *Nefret* bir serçe oldu, çırptı kanadını.

Elindeki kahveyi bir kenara bıraktı adam. Kızıl saçlı kadından gözlerini alamıyordu. Hissettiği hayranlıkla birlikte adımladı gümüş işlemeli korkuluğa. Yanında duran, üzeri sevdiği şeylerle donatılan masaya uzandı. En az gözleri kadar mavi olan kokteyli aldı. Vakit kaybetmeden genç kadını bulmuştu yeniden gözleri. Kendinden emin duruşu, güç yayarmışçasına dalgalanan kızıl saçları, uzun kirpikleri arasından parıldayan yemyeşil gözleri merak uyandırıyor. Yeşillerini kaldırdı genç kadın. Çarpışan gözler kenetlendi birbirine. Kadınlı aynı yeşil gözlere sahip olan erkek kardeşi düştü adamın aklına. İkiz olmalarına rağmen dış görünüşleri de karakterleri de göz renkleri kadar zıttı birbirlerine. Kardeşi her zaman her konuda hırslıydı. Özellikle de araba konusunda. Birlikte bindikleri arabanın sürücü koltuğunda oturan kardeşi başka bir arabayla yarışmak için hız yapmıştı. O yapılan hızın elbette bir bedeli olacaktı. Kontrolde çıkan araba taklalar atarken mavi gözlü adam tek bir an dahi düşünmeden siper etmişti



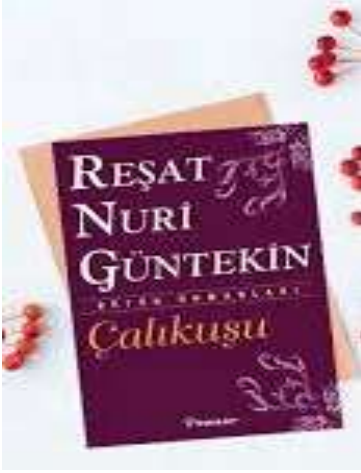
bedenini ikizine. Ruhunun diğey yarisı yaşasın diye feda etmişti yüregini. Daldığı düşüncelerden sıyrıldı adam. Elindeki bardağı yavaş hareketlerle döndürdü ve bardağı tek hamlede savurdu önünden geçen “hırs”a. Hırs bir kırlangıç oldu, çırpı kanadını.

Karşı balkonda olanları hayret içerisinde izliyordu küçük çocuk. Yanında ne annesi ne de babası vardı. Gerçi hiçbir zaman olmamışlardı. Minik bedeni her daim korunmasız, ruhu her daim sevgisizdi. Zaten şu an burada olma sebebi de abisinden acımasızca gördüğü şiddetti. Bedeni sekiz yaşında ama ruhu en az yirmi yaşındaydı. Hayat erken büyütmişti onu. Ağzı, yüzü çikolata; elleri ise şeker kaplıydı. Zamanında diğey çocuklardan gördüğü ama kendisinin sahip olamadığı tüm yiyecekler önüne dizilmişti. Çikolata kasesine uzandı, kaseyle birlikte kalktı sandalyeden. Paytak adımlarla şeker kaplı korkuluğa yaklaştı. Rengarenk ve kocaman duran şekerlere dayanamayıp dilinin ucuyla dokundu. Diline yayılan güzel tatla birlikte kıkırdadı. Bir çocuk böyle kocaman bir şekere karşı koyamazdı ki zaten. Tam dünyanın en mutlusu olduğunu düşünürken babasının sesini duydu. İrkilen bedeni bir adım geriledi. Kafasını eğip aşağıya baktı. Aşağısı çok kalabalıktı. Annesi, babası, onun canını alan abisi; hepsi oradaydı. Ateş sarmıştı bedenlerini. Çocuk üzüldü. Biliyordu çünkü ateşin çok can yaktığını. Bir defasında babasının ayakkabılarını silmeyi unuttuğu için annesi, elini ocağa tutmuştu. Oradan biliyordu alevi de acısını da. Yanan ailesinden(!) yukarı süzüldü “acımasızlık”. Çocuk biraz önce gördüklerinden yola çıkarak elinde tuttuğu kasedeki çikolataları döktü yükselen o kirliliğe. Acımasızlık bir güvercin oldu, çırpı kanadını.

Çok yaygın olan bir inanış vardı: Kötülerin kazandığı zalim dünyada iyiler kaybederdi. Belki de öyleydi adalet terazisi bozuk olan bu dünyada. Lakin unutulmaması gereken bir şey varsa biz şahit olsak da olmasak da yapılan hiçbir şeyin karşılıksız kalmayacağıydı. İnsanların içinden yükselen o uğursuz is kokusuna kapattık burunlarımızı, serptik üzerlerine umutlarımızı. En sonunda kötülük bir *sumru* oldu, çırpı kanadını.

EZGİ ERKUŞ





ÇALIKUŞU

Çalıkuşu, Türk edebiyatının en çok sevilen klasik eserleri arasında yer alır. Çağına göre iyi eğitilmiş olan, modern düşünen, davranış buna rağmen Türk kızı kimliğini ve özelliğini yitirmeyen Feride'nin toplumun genel eğilimleri ile çatışması romanın hareket noktasıdır. Yaşlıları gibi davranmayan, farklı düşünen, zeki bir kızdır Feride. Annesinin ölümünden sonra babası tarafından teyzesinin yanına yerleştirilir ve bundan sonraki hayatına orada devam eder. Burada teyzesinin oğlu Kamuran'a âşık olur. Feride Kamuran'la nişanlandıktan sonra ondan kaçır ve Anadolu'da köy köy gezerek öğretmenlik yapar. **Kader Kamuran ve Feride'yi tekrar bir araya getirecek mi?**

Romanda o dönemdeki eğitim-öğretim kurumlarındaki aksaklıklar, yetersizlikler, bürokrasiyle ilgili çarpıklıklar da tüm çıplaklığıyla aktarılmak istenmiş. Romanı okurken Feride ile Kamuran arasındaki aşkın duygusallığında eğitim-öğretimdeki gerilik ve imkânsızlıkları, bürokrasideki çarpıklıkları, çıkar çarklarını, düzenbazlıkları, insanlardaki çok eşlilikle ilgili geleneksel ama çağdışı yaklaşımları ve bakış açılarını da görüyorsunuz.

Savaş zamanı yazılmasına rağmen romanda savaşın etkileri görülmez. Kitap beş bölümden oluşur; ilk dört bölüm Feride'nin ağzından günlük şeklinde yazılmış, son bölüm ise yazarın ağzından gözlemci bakış açısıyla yazılmıştır. Romanın dili sade ve akıcıdır.

SAÇ ÖRGÜSÜ



İtalya: Giulia, babasının atölyesinde çalışan genç bir kadın. Babasının geçirdiği kaza sonrası nesillerdir faaliyet gösteren, aile yadigarı o atölye ile ilgili bir gerçekle karşı karşıya kalıyor. Genç yaşına rağmen yüzleştiği gerçeğin altından başarıyla kalkıp aile yadigarı atölyenin devam etmesini sağlayabilecek mi?

Kanada: Başarılı ve tanınmış Avukat Sarah, çalıştığı hukuk bürosunda uğruna ömrünü harcadığı terfiinin arifesinde bir şey fark ediyor: bir hastalık. Tüm kariyer planları alt üst olmak üzere şimdi her şeyden vaz mı geçecek?

Hindistan: Smita, kast sisteminin en alt tabakası olan "Dalit"lerden biri. Irkçılığa ve ayrımcılığa çokça maruz kalan Smita, kızının kendisinden daha iyi bir hayat yaşaması için çok cesaret gerektiren bir yola çıkıyor.

Smita, gördüğüm en güçlü ve cesur kadın karakterlerden birisi. Sarah, hayatta hep kendi ayaklarının üstünde durmaya çalışan, istediği her şeyi elde edebilecek zekaya ve güce sahip bir kadın. Giulia, Sarah kadar olmasa da zeki ve başarılı birisi, karakterler arasındaki en genç karakter olmasının yanı sıra bu üç kadının yollarının kesişim noktası. **Kitap birbirlerinden farklı yerlerde yaşayan bu üç kadının yollarının bir şekilde kesişmesini anlatıyor.** Aldıkları kararlar sayesinde hiç farkında olmadan birbirlerinin hayatını etkileyen bu üç kadın özgürlük, eşitlik ve adalet için ellerinden geleni yapıyorlar. Tamamıyla kadınlar üzerinden anlatılan hikâyenin asıl mesajı umutsuzluklar ve zor durumlar karşısında verilen mücadele.

Kitabın sayfa sayısının az ve dilinin akıcı olması sayesinde bir oturuşta okunabilecek bir kitap. Kitabın herkes tarafından okunması gerektiğini düşünüyorum çünkü kimsenin hayatı kolay değil ve çok çabuk umutsuzluğa düşebiliyoruz ama karakterlerin verdikleri mücadeleleri okuyunca içimizde başarabileceğimize dair umutlar filizleniyor.

Son zamanlarda adını çokça duyuran bu kitap 40 dile çevrilmiş, 9 ödül almış ve Fransa'da 1 milyon satış rakamına ulaşmış.

KÂĞITTAN SON TURNA KUŞU



Mizuki'nin büyükbabası Ichiro'nun kişiliği karısının vefatından sonra değişmiştir. O neşeli ve mutlu kişi gitmiş; yerine yıllardır biriken pişmanlıkların ezdiği, hayatla bağlarını koparmış Ichiro gelmiştir. Bu değişimin sebebi, Ichiro'nun ergenlik çağında yaşadığı Hiroşima'ya nükleer bombanın atıldığı günde gizlidir. Mizuki büyükbabasını yıllarca herkesten sakladığını anlatması için cesaretlendirir.

Ergenlik çağındaki Ichiro, evinde arkadaşı Hiro'yla beraber vakit geçirirken dehşet verici nükleer bombanın atılmasıyla kör edici bir parlamaya şahit olur. İki arkadaş, çok ağır hasar almış bu şehirde büyük cesaret sergileyerek Hiro'nun beş yaşındaki kız kardeşi Keiko'yu bulmaya çalışırlar. Ichiro ve Hiro Keiko'yu kurtarabilecek midir? Peki ya Ichiro babasına ve Hiro'ya verdiği sözleri

tutabilecek midir?

Bir Japon efsanesine göre, kâğıttan bin tane turna kuşu katlama sabrını gösterenlerin dilekleri gerçek olurmuş. Ichiro, yapması gereken son turna kuşunu tamamladığında her şey yoluna girecek mi? Üzerinden bunca yıl geçmiş bir söz için Mizuki büyük babasına yardım edebilecek mi?

Kitapta Ichiro'nun küçükken başına gelenleri okuyoruz. Ichiro verdiği sözlere aşırı bağlı ve sözleri tutmak için elinden geleni yapan, koca yürekli bir çocuk. Bomba yüzünden vücudunda oluşan hasara rağmen arkadaşlarını kurtarmak için elinden geleni yapıyor. Hiro'yla birbirlerini her zaman desteklemeleri ve ayakta tutmaları bize çok güzel bir arkadaşlık örneği sunuyor.

Kitap, bizi adeta bombanın düştüğü güne götürüyor. Bombanın yarattığı yıkımı yazar o kadar gerçekçi yazmış ki o günü yaşayan insanlarla empati kurmayı sağlıyor. Yazar olayı kendisi yaşamamış, büyüklerinden duyduğu hikâyeler ve araştırmalar sonucu bu romanı yazmış. Kendisi yaşamadığı halde olayı bu kadar derinden anlatabilmesi yazarın çok yetenekli olduğunu gösteriyor. Çok sürükleyici olması kitabı bir oturuşta bitirebilmemizi sağlıyor. Kitabı okurken heyecan, üzüntü gibi duyguları aynı anda yaşıyoruz. Kitabın sonu tahmin edilebilir olmasına rağmen bir sonraki bölümde neler olacağını tahmin etmek güç. Yazarın bölüm başlarına eklediği sözler hayata karşı bir ders niteliği taşıyor. Kitabın sonunda turna kuşunun efsanesi ve yapılışı anlatılıyor.

SILA AKİL

ATAM GELİYORDU*

Antalya; her insanı mutlu eden ve mükemmelliğiyle etkileyen, denizinin ışıltısının görülmesi gereken, sadece deniziyle de değil aynı zamanda çam kokusunu da içinde barındıran, maviyle yeşilin bir bütün olduğu şehirdir. Her gün olduğu gibi Antalya'nın sakinleri yine işine gitmekteydi ama insanların içinde nedense bir kıpırtı vardı. Takvimler ise 6 Mart'ı gösteriyordu. Yani Atam geliyordu.

Sokakları bir görseniz capcanlı, özene bezene süslenmişti her yer. Sanki herkes içinde patlayacak olan bir havai fişek varmış gibi heyecanlıydı. Tabii Atam Antalya'ya yaklaştıkça herkes daha da bir telaşa girmişti. Nereye baksanız "Atatürk Antalya'ya Geliyor!" sloganları vardı. Herkes etrafta telaş ve heyecanla koşuşturuyordu ama sanırım en mutlu olanlar çocuklardı. Hepsinin yüzünde bir gülümseme vardı fakat onların asıl mutluluğu o saf, henüz hiç kirlenmemiş, hani bu bembeyaz çarşaf olur ya onlar gibi olan kalplerinde hissediliyordu en çok. Ne de olsa ismini belki de binlerce kez duydukları, bu vatan uğruna çok fedakârlık yapmış olan, ismi tarihe gömülemeyecek biri geliyordu. Aslında görüyoruz ki Atatürk sadece yetişkinlerin kalplerine kazınmamıştı, o aynı zamanda tüm çocukların da kalbine kazınmıştı.



Atatürk artık yavaştan Antalya sınırlarının içerisine girmeye başladı. Atatürk, Antalya'ya arabasıyla girdiğinde mutluluğundan gözyaşlarını tutamadı çünkü yolun her iki yanında da Antalya halkı pankartlarla birlikte "Hoş geldin, sefalar getirdin, yaşa, var ol Gazi!" sözleri yankılanıyordu. Atatürk bir süre sonra Yenikapı'da Valiliğe ait olan iki katlı köşküne geçti lâkin halkın Atama olan sevgisi hâlâ bitmemişti aksine artıkça artıyordu bu sevgi. Atam baktı ki böyle olacak gibi değil balkonuna çıkıp halkı selamlamaya başladı. Daha sonrasında Atatürk birkaç gün boyunca Antalya'daki birçok yeri gezip kontrol etti ve insanlara umut dolu konuşmalar yaptı.

Atatürk aslında Antalya'yı çok sevdi, onu da vatanın her karış noktası gibi evladı saydı. Atatürk daha sonrasında Antalya'ya yine gelmek istedi, ne yazık ki sağlık durumu buna izin vermedi. Şu an ise biz, vatan için canını feda etmiş olanların çocukları, Atatürk'ün Antalya'ya gelişinin 92. yıl dönümünü kutluyoruz ve biz yine bu olayı yüzyıllar sonra bile kutlayacağız. Atatürk'ün Antalya'ya gelişinin sembolü olan cümleyi anımsatmadan geçemeyeceğim "**Hiç şüphesiz ki Antalya, dünyanın en güzel yeridir.**" Öyle haklı ki!

MEHMET EFE MÜHÜR DAROĞLU

*Antalya Milli Eğitim Müdürlüğü 6 Mart Atatürk'ün Antalya'ya Gelişi Temalı Kompozisyon Yarışması Üçüncüsü (2022)

KALBİMİZİ SEVDİREN ADAM*



Kâinat... Ne güzel bir kavram öyle değil mi? Dağlar, taşlar, denizler, ovalar... Uçsuz bucaksız gökyüzü... Peki sadece gördüklerimiz mi güzelleştirir kâinatı? Hayır. Hissettiklerimiz de güzelleştirir. Annemize karşı hissettiğimiz sevgi, doğaya, arkadaşlarımıza, vatana...

Değınmek istediğim ve sonsuza kadar bıkmadan usanmadan yazabileceğim, konuşabileceğim bir sevgi var. VATAN sevgisi. Hele bir de Türk'seniz damarlarınızdaki kan bile "VATAN" diyerek dolaşır. Kalbiniz "VATAN" diye atar. İşte bu kalbin "VATAN" diye atmasını sağlayan birisi var: Mustafa Kemal Atatürk! Bize kalbimizi sevdiren, yaşama sevinci veren bir kahraman. Vatanın her karış toprağında altın harflerle adı yazılı olan kahraman. Sonsuza kadar bıkmadan usanmadan dile getirebileceğimiz bir sevgiyi, vatan sevgisini, bizlere bahşeden adam o. Uğruna sayısız kişilerin can verebileceği, tek damla gözyaşı için dünyaları yakmaya değer birisi o. İnsanların gözlerinin içine bakması için dahi her şeyini verebileceği, hayatta en hakiki mürşidin ilim olduğunu söyleyen, gelecek nesilleri öğretmenlere emanet eden, hürriyet ve istiklal tutkunu, sanat aşığı bir deha. O'nun saydığımız bütün bu özelliklerini

içinde bulunduran bir adı vardır; ATATÜRK. Herkese söylerken farklı duygular hissettirir bu ad. Kimine fedakârlık, kimine bağımsızlık, kimine minnet... O eşsiz lider Antalya'ya geliyor. İnsanlar etrafta dört dönüyor. Neticede ATA'MIZ geliyor, Antalya'mıza geliyor. Dağlar, taşlar renklerini canlandırıyor onun için. Boynu bükük çiçekler birden kendine geliyor, dimdik bir şekilde ayağa kalkıyor. Hoş kokular yayılıyor etrafa. Bütün insanlar en canlı, en güzel kıyafetlerini giyiyorlar. Heyecanla, mutlulukla ve en önemlisi minnetle karşılıyorlar Atatürk'ümüzü. Herkes seferber oluyor; çocuklar, analar, dedeler, neneler... Bir çocuğun gülümsemesini o çocuğa geri veren kahraman... Nenelerin, dedelerin gözündeki o acı dolu haykırışları dindiren adam. Hastalar yatağından kalkıyor onun için. İşi olanlar işini bırakıyor, hoş hiçbir iş ondan daha önemli olamaz. Neticede o kahraman, onlara kalplerini verdi. Hayatlarını anlamlandırdı onların, bizim... Kalbimizi bize veren birisi için bu yapılanlar az bile. Yollarına en güzel halıları sermek, onu olabilecek en güzel, en mükemmel şekilde karşılamak istiyorlardı. Öyle de yaptılar. Coşkuyla karşıladılar Ata'mızı. 6 Mart tarihi Antalya'nın miladı oldu. O gün tarihe ve kalbimize altın harflerle kazındı. Atatürk'ün bastığı her toprak bizim için mücevher değerindedir. Bu toprakların Antalya'mızın toprakları olması ise paha biçilemez...

Ata'mız bir hafta kadar burada bizimle kalır. Bizim yüreğimizle, bizim heyecanımızla birlikte... Atatürk Antalya'mızda denizi, karşı sahilleri seyrederken hepimizin yüreğine dokunan, şehrimizde çok önemli bir yere sahip olan şu sözler: Hiç şüphesiz ki Antalya dünyanın en güzel yeridir...

Bir çocuğun gülümsemesini o çocuğa geri veren kahraman... Nenelerin, dedelerin gözündeki o acı dolu haykırışları dindiren adam... İyi ki bu topraklar seni tanıdı. İyi ki sen bizim koca yürekli kahramanımızsın!

AYŞE NAZ ÇAKMAK

*Antalya Milli Eğitim Müdürlüğü 6 Mart Atatürk'ün Antalya'ya Gelişi Temalı Kompozisyon Yarışması Üçüncüsü (2023)

ARAYIŞ



Bu kadar korkak bir insan olduğumu bilmiyordum. Bugün de kendime söylemek istediklerimi vuruyorum başkalarının yüzüne. Etrafımdaki öfke duvarı, içimdeki boşluğu koruma mekanizmasından başka bir şey değil. Delikler olmasaydı ruhumda, o zaman insanlar ne düşünür ne hisseder bilemezdim belki ama neyin değeri var bilirdim. Sevmek daha kolay olurdu kendimi, etrafımdakileri. Şimdiyse sadece üşüyorum, siz etrafınızdakilere sarılırken beni sarmıyor boşluklar, karanlık sokaklar. Hayatta sahip olduğum tek şey elimdeki para ve bedenim. O da birazdan masaya atılacak anlamsızca sarf edilen kelimeler misali.

Etraf yine karanlık. Arkamda bıraktığım hiçlik ile başka bir hiçliğe doğru yürüyorum. Hâlâ nefret ediyorum ışıklı yerlerden, sıcak evlerden; belki de hiçbir zaman sahip olamadığımdan. Bu sokakta tek başıma yürürken soytarıdan bir farkım yok. Hayatım nefretle ve etrafımdakilere bağırarak, onları aşağılamakla geçti. Oysaki aşağılanması gereken benim. Hadi, gelin yanıma ve vurun en büyük darbenizi! Parçalayın bedenimi, ruhumu. Biraz daha aşağılayın, ben kendimi yeterince aşağıladım siz yokken. Biraz daha cilalayın eserinizi ve sunun toplumun beğenisine. Beynim yine bulanık. Sakinleştiricilerimi aldım mı acaba? O aptal kırmızı reçeteli ilaçlar, hastaneler... Beyaz bir oda, her yer bembeyaz. Hastane kokusu. Boş koridorlar. Odadaki tek siyahlık, benden başkası değil. En son ne zaman değdi ellerim başka ellere? Birilerinin sıcaklığı yok etrafımda. Kırmızı, gözümün gördüğü her yer. Etrafımda göl oluşturan cümbüşlü kırmızı... Acıyor. Artık geçti, artık hissetmiyorum. Kendine gel, artık etrafın siyah. Her gün geldiğim dağın başındaki binaya yine geldim. Hoş geldin. Bugün ne sunacaksın huzurumuza? Kendimi, her şeyimi. Hayat boğuyorken beni, ortaya ne koyduğumun pek de bir önemi yok. Koştum aklımdan dışarıya, kibrimden taşmaya. Koştum ama yine kaçamadım kendimden, kinimden ve hiç olduğum gerçeğinden. Belki tanrılar acır bana başka



bir yerde, başka bir zamanda. Sakinleştiriciler. Hem hayattan hem ölümden korkarak olduğum yerde duruyorum. Bakakalıyorum. Bir şey yapamıyorum. Midemi bulandırıyor her şey. Kusmak istiyorum. Kusamıyorum. Dayanamıyorum. Beynim, bedenimden

bağımsız. Ellerim kazanmaya, beynim kaybetmeye oynuyor. İkilemlerin verdiği yorgunluk. İlaçlarımın etkisini hâlâ hissedemiyorum. Hiçbir şey zevk vermiyor. Sadece boşluk. Her şey bir kurgu olmalı. Gözümü açacağım ve her şey bitecek. Sıcak kolların arasında bulacağım kendimi; yeniden ait hissedeceğim bir

yere, insanlara. Öyle olmalı değil mi? Ben de hak ediyorum mutlu olmayı, mutlu olmasam bile bir kez huzuru, sevgiyi tatmayı. O zaman neden hala yapayalnızım? Fazla kötü bir insan olmanın cezası mı bu?

Artık çok geç. Bunlar bana fazla uzak. Ben kendime fazla uzağım. O beyaz odada kaybettim benliğimi, hislerimi. Kaybettim. Beynim kazandı, ellerim kaybetti. Elimdeki silah her zaman düşlediğim sonu getiriyor bana. Karşımdaki adam gördüğüm son insan, ikilemlerimi yok edecek kişi; bu karanlık ve çok katlı bina mezarım olacak. Gözyaşlarıyla ve kırmızılıklarla başlayan bu hayat yine kırmızılıklarla ve gözyaşlarıyla bitecek. Sonrasında simsiyah olacak, benim o bembeyaz odada olduğum gibi. Sanırım mutlu olmalıyım. Tamamen yok olacağım. Hislerim ortada değilken bedenimin pek bir anlamı yoktu zaten. Sonunda yıkılacak kibirden ve öfkeden yapılmış duvarlarım. Etrafım kırmızı. Artık ağlamıyorum eskisi gibi sanırım huzur böyle bir şey.

Sinema

ECENUR TURNA

FORREST GUMP



Yönetmen: Robert Zemeckis

Başroller: Tom Hanks, Robin Wrights, Gary Sinise, Sally Field

Yayımlandığı Yıl/Film Süresi: 1994/2 saat 22 dakika

Tür: Dram/Romantik

O bir futbol yıldızı. Hayır, o bir asker! Hayır, o FORREST GUMP!

Forrest Gump 1994 yılında yayınlamış, aynı isimdeki romandan uyarlanmış, içinde bol bol sevgi dolu sahneler bulunduran ve izlerken yüzünüzden tebessümün eksik olmayacağı bir hayat hikâyesi.

Forrest Gump, Alabama’da doğmuş ve babasız büyümüş tatlı bir çocuktur. Omurgası “bir soru işareti gibi” eğiktir ve bacaklarında yürümesine destek olması için teller vardır. Fakat Forrest’ın tek sorunu bu değildir. Düşük zekâ seviyesine sahip olarak tanımlanmış ve normal bir okula bile zor yazılmıştır. İşte bu film böyle koşullarda büyüyen bir adamın hayatının hikâyesidir. Ufak şeylerin büyük sonuçlarını adeta bir ders niteliğinde anlatan film olay akışı ve hikâye anlatımı konusunda neredeyse kusursuzdur. Filmin süresi olan 2 saat 22 dakikanın su gibi akıp geçmesi bu kalite sayesinde. Film “dostluk, dürüstlük, güvenilirlik, aile ve sevgi” kavramları filmde önemli roller oynamasına karşın hiçbir şeyi toz pembe anlatmamış ve hikâyenin dram yönünü izleyiciyi çok sıkmadan hikâyenin içine güzelce yedirmiştir. Film, felsefi olarak fazla derin olmamasına karşın verdiği mesajlarla insanı umutlandırır ve motive eder.

Forrest Gump kurgusal bir biyografi niteliğinde olan, her yaşta insanın izleyebileceği ve izlemesi gereken bir film. Tek bir cümleyle özetlemem gerekirse: “Koşan bir adamın hikâyesidir.” Forrest Gump. İzlemenizi şiddetle önerir ve duygusal hikâyeler sevmiyorsanız bile asla önyargılı yaklaşmamanız gerektiği konusunda sizi uyarırım.

“That's all i have to say about that (Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.)”

ADA SÜRÜCÜ

KESİŞME: İYİ Kİ VARSIN EREN



Son dönemlerde yapımcılığını üstlendiği Sarıkamış Çocukları (2017), Müslüm (2018), Çiçero (2019), Türk İşi Dondurma (2019), Cep Herkülü: Naim Süleymanoğlu (2019) gibi filmleriyle dikkatleri üzerine çeken ve Ayla (2017) filmiyle büyük bir seyirci kitlesine ulaşan Mustafa Uslu'nun son filmi Kesişme: İyi ki Varsın Eren...

“...Bir çocuk çıktı karşınıza, saçları başak sarısı dalga dalga, gözleri deniz mavisi huzurla dolu, sırtında hayatın acımasız yükü... İşte o çocuk, üzümlere bildiririm ki aramızdan ayrıldı... Giderken tek bir isteği vardı o küçük çocuğun iyilikle anılmak...”

Eren'in doğum günü olan 1 Ocak'ta vizyona giren film Trabzon Maçka'da 11 Ağustos 2017'de teröristlerle kahraman Mehmetçiğin girdiği çatışmada şehit olan Eren Bülbül ve Astsubay Kıdemli Başçavuş Ferhat Gedik'in hayat hikâyelerini konu almaktadır.

Kesişme: İyi ki Varsın Eren filmi iki şehidin hayat hikâyesinden oluşurken, ülkemizde yaşanan terör gerçeğini gözler önüne sermekte ve Karadeniz'in en kuzeyinde küçük bir yaylada çobanlık yapan genç Eren'in yaşamıyla Anadolu ve Karadeniz'deki zorlu yaşam şartlarıyla amansızca mücadele eden insanların hayatlarından kesitlere yer vererek onların yaşamlarına daha yakından tanıklık etmemizi sağlamaktadır.

Farklı hayatlar yaşayan iki vatan sevdalısı insanın hayatlarının kesişmesiyle başlayan bu hikâye vatan uğruna hayatlarını feda etmeleriyle bütün vatanın hikâyesi haline geldi.

- Adın ne?

- Eren...

“İyi ki varsın Eren...”

EMİNE ALTAY

SOUL



"...Doğarken bir amacın olduğu söyleniyor ama ne olduğunu nasıl biliyorsun? Yanlış bir şey seçersen ne olacak veya başka birinin amacını? Saplanır kalırsın..."

Başarılı animasyon filmleri ile göz dolduran Pixar Animasyon Stüdyoları'nın hazırladığı yönetmen Pete Docter ve Kemp Powers tarafından yönetilen 2020 yapımı animasyon filmi "Soul".

Filmimiz; geçim kaygısı, aile baskısı ve tutkuları arasında kalmış, hatırlanmak istediği şekilde yaşamak için uğraşan, aslında hepimizin çok da aşına olduğu bir karakter olan Joe'yu anlatmaktadır. Müzik öğretmeni olan Joe, hayatı boyunca beklediği, hayallerini kurduğu o muhteşem ana çok yaklaştımsın bir kanalizasyon çukuruna düşerek önceki dünyaya (The Great Before) gidiyor. Filmimiz böylece başlamış oluyor.



Bir yandan bu kadar çabuk pes etmeyen Joe'nin, önceki dünyada karşılaştığı yaşamın ölmeyi göze alabilecek kadar değerli bir şey olmadığına inanan ve bu yüzden dünyaya gelmek istemeyen Ruh 22'nin yardımıyla dünyaya dönüp hayalini gerçekleştirme çabasını izlerken, bir yandan da Ruh 22 ile gerçek dünyanın basit ve önemsiz gördüğümüz ama güzel yanlarını anda yaşamının ne kadar önemli olduğunu fark ediyoruz.



Genç balık, yaşlı balığın yanına gelip demiş ki:

-Okyanus denen şeyi bulmaya çalışıyorum.

-Okyanus mu, demiş yaşlı balık, şu anda içinde yüzüyorsun.

-Bu mu, demiş genç balık ama bu su benim istediğim şey okyanus.

Sadece konuyla değil tam bir görsel şölen sunan başarılı ve gerçekçi çizimleriyle de izleyicinin beğenisini kazanan film, yaşam amacımız dediğimiz şeylere odaklanıp gerçekten hissederek yaşamayı unuttuğumuz gerçeğini yüzümüze vururken yaşamak için zannettiğimiz kadar büyük bir amacımız olması gerekip gerekmediğini sorgulatıyor.

Her yaştan insanın izleyip kendinden bir şey bulabileceği ve asla pişman olmayacağı muhteşem bir animasyon filmi. Herkese tavsiye dostlara emirdir.

“...Eğer bugün ölecek olsam hayatımın hiçbir anlamının olmamasından korkuyorum...”

İyi seyirler...



GÜZEL DİLİMİZ

TÜRKÇE



“Bugün gibi hatırimda/İlk gün, ilk ders, ilk hece/Şiirler yazmak için öğrendiğim/Güzel Türkçe” diyor Ziya Osman SABA. Ne de güzel anlatıyor Türkçemi Güzel Türkçe ile.

Bir topluluğun millet olabilmesi için şu iki unsurun kesinlikle olması gerekir: kültür ve dil. Dil, canlı bir varlıktır. Diğer canlılar gibi doğar, büyür ve sahip çıkılmadığı takdirde ölür; sahip çıkılırsa gelişimine, değişimine devam eder ve yüzyıllarca bir milletin bayraktarlığını yapar. Bir milleti ayakta tutan, onun varlığını devam ettiren, millî şuuru besleyen, bir millete aidiyet olma hazzını kazandıran ve insanları birbirine yaklaştırarak, kaynaştırarak onlar arasında “birlik” duygusu yaratan kültürel, bilişsel değerler taşıyan dilin milletlerin hayatında önemi çok büyüktür. Diyebiliriz ki bir milletin varlığı dilinin varlığıyla mümkündür. Dilini koruyamayan, diline sahip çıkamayan milletler tarih sahnesinden silinip yok olmaya mahkûmdur. Dilini koruyabilen, onu; bilim, edebiyat ve kültür dili haline getirebilen milletler ise büyük uygarlıklar kurarak geçmişi bugüne, bugünü yarına bağlamayı başaramışlardır.



Türkçenin önemini çok iyi kavrayan Mustafa Kemal ATATÜRK diyor ki *“Türk milletinin dili Türkçedir. Türk Dili dünyada en güzel, en zengin ve kolay olabilecek dildir. Onun için her Türk, dilini çok sevip onu yükseltmek için çalışır. Bir de Türk Dili, Türk milleti için kutsal bir hazinedir. Çünkü Türk milleti geçirdiği nihayetsiz felâketler içinde ahlâkını, ananelerini, hatıralarını, menfaatlerini kısacası; bugün kendisini millet yapan her niteliğinin, dili sayesinde muhafaza olunduğunu görüyor. Türk Dili, Türk milletinin yüreğidir, beynidir.”* Dil, bir millet için millî benliğinde duyguların, düşüncelerin, bütün maddi, manevi değerlerin buluş ve yaratılışların ortak hazinesidir. Büyük şair Yahya Kemal Beyatlı Türkçenin önemini *“Türkçe ağzımda annemin ak sütü gibidir.”* sözleriyle belirtmiştir. Büyük liderlerin, büyük şairlerin Türkçenin önemini her fırsatta belirtmelerine ve Türkçeye büyük özen göstermelerine rağmen Türkçe, tarihin her döneminde bozulmalara ve

yozlaşmalara uğramıştır. Günümüzde de özellikle teknolojinin gelişimi ve sosyal medyanın yaygınlaşması ile dilimizdeki bozulmalar ve yozlaşmalar artmıştır. Özellikle geleceğimizi emanet ettiğimiz, güvendiğimiz, inandığımız yeni nesil dil konusunda istediğimiz düzeyde hassasiyet göstermemektedir.



Gençliği dil konusunda nasıl bilinçlendirebiliriz? Gülveren Anadolu Lisesi olarak bu soruyu sorduk kendimize. Aklımıza birçok fikir geldi. Bu fikirlerimizi “Güzel Türkçem” adıyla bir proje haline getirdik ve proje kapsamında birçok etkinlik düzenledik. Öncelikle projemizin tanıtım toplantısını yaptık. Antalya merkezdeki ilköğretim okullarında ve liselerde çevrimiçi ve yüz yüze “Güzel Türkçem” temalı konferanslar verdik. Okulumuzda “Güzel Türkçem Köşesi” hazırladık. “Güzel Türkçemize sahip çıkalım.” temalı Ulusal Lise Öğrencileri Deneme Yazma Yarışması düzenledik. Yarışmamıza Türkiye’nin her yerinden eserler gönderildi. Değerlendirme sonucunda Sakarya Yenimahalle Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinden Damla Nur İlkmen birinci, İstanbul Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesinden Nazlı Betül Öztürk ikinci, Ankara Sabahattin Zaim Sosyal Bilimler Lisesinden Betül Bozer üçüncü oldu. İstanbul Haydarpaşa Lisesinden Didem Çataltepe ve Adana Fatih Anadolu Lisesinden Fatma Gizem Çalışkan mansiyon ödülü almaya hak kazandı. Yarışmaya gönderilen eserleri “Ses Bayrağım” adlı kitapta yayımlayacağız.

Atamızın **“Ülkesini, yüksek istiklalini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.”** sözünden hareketle “Güzel Türkçem” projesi kapsamında etkinlikler yapmaya devam edeceğiz.

SÜLEYMAN ÇİN

DİLİMİZLE TEKRAR KUCAKLAŞALIM

Şu günlerde en büyük sorunlarımızdan biri Türk dilinin yozlaştırılması. Bunun nasıl olduğunu biliyoruz. Dilimize giren yabancı sözcüklerin Türkçe karşılıklarını bulacağımıza aynen alıp kullanıyoruz. Hatta Türkçesi olan kelimelerin bile yabancısını kullanıyoruz. Dilimizin yozlaşması doğru bir şey mi? Tabii ki hayır! Bir millet diliyle var olur. Diliyle edebi eserler ortaya koyar, diliyle bilim yapar. Prof. Dr. Oktay Sinanoğlu'nun dediği gibi “**Türkçe giderse Türkiye de gider.**”

Dilimizin yozlaşması birkaç büyük nedene bağlanabilir. Birincisi; özentilik. Gençlerimiz maalesef İngilizce konuşmaya özenmekte. Tamam, öğrenip düzgün bir İngilizce konuşmalarına bir şey demiyorum ama öyle yapmıyorlar ki. Yarı Türkçe yarı İngilizce tuhaf bir dil ortaya çıkarıyorlar. Tabii tek suçlu gençler değil. Tabelalarda ve günlük dizilerde de yarı Türkçe yarı İngilizce bir kullanım görüyoruz. Hatta plaza dili diye yeni uyduruk bir dil ortaya çıkmış durumda. Bu kullanımda kelimelerin yabancı sözcüklere benzetilmesiyle veya yerine İngilizcesinin kullanılmasıyla Türkçenin katledilmesine şahit oluyoruz. Örneğin; En&fast, The Marmara, Cho-chuk'ca, Simmit, Eskiji, Çiçek's Döner, Chanta gibi kullanımları tabelalarda sıkça görürken “Bir toplantı *set* edelim, Bu projenin *deadline* ne zaman, Bize bir *briefing* verir misin, Mailleri *check* edelim.” gibi ifadeleri de çokça duyuyoruz.



İkinci neden olarak kısa bir zaman öncesine kadar ülkemizde hazırlık sınıfları olan ve İngilizce eğitim veren okulların sayısının bir hayli fazla olmasını gösterebiliriz. Şu anda bu okulların sayısı bu kadar fazla olmasa bile fazla oldukları zamanki neslin dilini gayet güzel bozmuşlardı. İngilizce ağırlıklı ya da tamamen İngilizce okullarda okuyan öğrenciler günlük hayatta konuşurken söylemek istediği kelimenin Türkçesini unutup İngilizcesini söylüyor ve sonuç olarak o tuhaf, saçma dil ortaya çıkıyor. Dilin yavaş yavaş çürüyüp bozulması milletin de bozulması anlamına gelmektedir. Bu nedenle bir millet kendi ana dilinde eğitim vermelidir.

Peki, biz niye İngilizce eğitim veren okullar açıyorduk? Çünkü bilimin ancak İngilizce bilerek geliştirilebileceği yalanı bize yutturulmuş durumda. Hâlbuki yok öyle bir şey. Tamam, bilim evrenseldir ama **yöntemi evrenseldir**. Bir insan ancak kendi dilinde bilim yapabilir. Az önce gençler İngilizce konuşmaya özeniyor demiştim. Bazı bilim insanları da bunu yapıyor. Nasıl mı? Şöyle; bir deneyi, icadını ya da keşfini açıklamak için bir makale yazacağı zaman terimlerin İngilizcelerin kullanıyor. Bir bilim insanı Türkçesi olmayan terimlere Türkçe bir karşılık bulmalıdır. Türkçe Batılı dâlcilerin hayranlıkla söyledikleri gibi kuralları, adeta bir matematikçi tarafından düzenlenmiş gibi kesindir. Kendi kendini içinden türetebilen, her yeni konuya yetişebilen, her Türk'ün kolayca anlayabileceği yeni türeyen sözleri ile işlendikçe zenginleşen bir dildir. İngilizce ise beş kadar dilin rastgele ve kuralsız karışımından

oluşmuştur. Bu dillerin hiçbiri dilin kurallar iskeleti diyebileceğimiz temel yapısını sağlar durumda kalmamıştır.

Dilimizi yozlaştıran sebeplerden biri de Atatürk'ün batılılaşma ilkesinin yanlış anlaşılmasıdır. Batılılaşma; batı kültürünün, dilinin aynen alınıp uygulanması gibi anlaşılıyor. Ama bu değil. Atatürk'ün batılılaşmadaki temel ilkesi Batı uygarlık ve tekniğinin Türklüğün yükselmesi için, Türklük bilinci ile yoğrularak alınmasıdır.



Pekâlâ, dilimiz nasıl yozlaşıyor ve bunun sebepleri nelerdir, bunlardan bahsettik. Peki bunu engellemek için bir şeyler yapılabilir mi? Elbette yapılabilir. Öncelikle tabelalardaki o tuhaf dil ortadan kaldırılmalı ve yerine Türkçe isimler kullanılmalı. Dükkân sahipleri ve esnaf bunun için teşvik edilmeli (Sonunda ödül olan en güzel Türkçe isim yarışması vb. şeylerle).

İngilizce veya İngilizce ağırlıklı eğitim veren okulların sayısı bugünlerde çok az olsa da İngilizce ile eğitim veren okullar tamamen kaldırılmalı ve halk İngilizcenin bu şekilde öğrenilemeyeceği konusunda bilinçlendirilmelidir. Dilimizi yabancı dillerden kurtarmak için yapılabilecek daha çok şey var.

Arkadaşlar; anaların yüreğine evlat acısı düşüren, birçok çocuğu babasız bırakan, kadınları dul bırakan zor bir mücadele ile kazandığımız bağımsızlığımız ve milli kimliğimiz tehdit altında. **Milli kimlik bir ırk meselesi değil bir gelenek-görenek, kültür ve dil meselesidir.** Şimdi dilimiz, dolayısıyla milli kimliğimiz elimizden alınmaya çalışılıyor. Buna izin vermeyeceğiz ve buna dilimizi kurtararak başlayacağız!

DEFNE AKPINAR

TÜRKÇESİ VARKEN



Hipotez	DEĞİL	VARSAYIM
İllegal	DEĞİL	YASA DIŞI
İmaj	DEĞİL	GÖRÜNÜM
İmitasyon	DEĞİL	TAKLİT
İndeks	DEĞİL	DİZİN
Jenerasyon	DEĞİL	KUŞAK
Komplike	DEĞİL	KARMAŞIK
Legal	DEĞİL	YASAL
Megapol	DEĞİL	BÜYÜKŞEHİR
Pasif	DEĞİL	EDİNGEN
Rejisör	DEĞİL	YÖNETMEN
Sansasyonel	DEĞİL	ÇARPICI
Sempatik	DEĞİL	SEVİMLİ
Stil	DEĞİL	TARZ
Sömestr	DEĞİL	YARIYIL
Subjektif	DEĞİL	ÖZNEL
Aidat	DEĞİL	ÖDENTİ
Garanti	DEĞİL	GÜVENCE
Dizayn	DEĞİL	TASARIM
Kriz	DEĞİL	BUNALIM
Trend	DEĞİL	AKIM
Stres	DEĞİL	SIKINTI
Sembol	DEĞİL	SİMGE
Ofis	DEĞİL	İŞYERİ
Mesaj	DEĞİL	İLETİ
Performans	DEĞİL	BAŞARIM
Aktif	DEĞİL	ETKEN
Konser	DEĞİL	DİNLETİ
Logo	DEĞİL	BELİRTKE
CV	DEĞİL	ÖZGEÇMİŞ
Medya	DEĞİL	BASIN
Mülakat	DEĞİL	GÖRÜŞME
Röportaj	DEĞİL	GÖRÜŞME
Vizyon	DEĞİL	GÖRÜŞ
Star	DEĞİL	YILDIZ
Analiz	DEĞİL	ÇÖZÜMLEME
Online	DEĞİL	ÇEVİRİM İÇİ
Perspektif	DEĞİL	BAKIŞ AÇISI

Mantallite	DEĞİL	ZİHNİYET
Dekor	DEĞİL	SÜS
Ambiyans	DEĞİL	HAVA
Buton	DEĞİL	DÜĞME
Orijinal	DEĞİL	ÖZGÜN
Problem	DEĞİL	SORUN
Selfie	DEĞİL	ÖZÇEKİM
Objektif	DEĞİL	TARAFSIZ
Form	DEĞİL	BİÇİM
Fonksiyon	DEĞİL	İŞLEV
Faktör	DEĞİL	ETKEN
Ekstra	DEĞİL	FAZLADAN
Extrem	DEĞİL	SIRADIŞI
Doküman	DEĞİL	BELGE
Detay	DEĞİL	AYRINTI
Boykot	DEĞİL	DİRENİŞ
Data	DEĞİL	VERİ



Departman	DEĞİL	BÖLÜM
Branş	DEĞİL	DAL, ALAN
Argüman	DEĞİL	KANIT
Anons	DEĞİL	DUYURU
Aktüel	DEĞİL	GÜNCEL
Full	DEĞİL	TAM, DOLU
Agresif	DEĞİL	SALDIRGAN
No	DEĞİL	HAYIR
Yes	DEĞİL	EVET
Okey	DEĞİL	TAMAM
Slayt	DEĞİL	YANSI
Kriter	DEĞİL	ÖLÇÜT
Bodyguard	DEĞİL	KORUMA
Absürt	DEĞİL	SAÇMA
Security	DEĞİL	GÜVENLİK
Monoton	DEĞİL	TEKDÜZE
Nick	DEĞİL	TAKMA AD
Fulltime	DEĞİL	TAM GÜN
Link	DEĞİL	BAĞLANTI
Start	DEĞİL	BAŞLAMAK
Center	DEĞİL	MERKEZ
E mail	DEĞİL	E POSTA
İnternet	DEĞİL	GENEL AĞ
Catering	DEĞİL	YEMEK HİZMETİ

SEN TÜRKÜN EVLAT

Sen Türk'sün evlat!

Al bayrağının rengine vurulan Türk'sün!

Kendi bayrağının altında hürsün

Elinde çok güçlü bir anahtarın var senin,

Üstün TÜRKÇE!

Ey evlat! Sen neredesin?

Dilin elden gidecek, kimlerlesin?

Uyan artık, sahip çık benliğine

Verme ne pahasına olursa olsun düşman eline

Dilini koru, sımsıkı tut, serme yerlere

Bu yüce dil varken başka kapılar niye?

Lisan insanlıktır...

Ne hesap vereceksin benliğine

Evlat! Son nefesine kadar sahip çık kimliğine!

AYŞE NAZ ÇAKMAK

DİLİMİZİ DOĞRU KULLANALIM



İnsanoğlu dil sayesinde iletişim kurar. Dille gerçekleştirilen iletişim, diğer araçlarla gerçekleştirilen iletişimden çok daha başarılıdır. Dille gerçekleştirilen iletişimin başarılı olabilmesi için dili doğru kullanmak gerekir. Günümüzde dil konusunda iki temel sorun dikkati çekmektedir: Türkçe sözcükler yerine yabancı sözcükler kullanmak ve dilimizi doğru ve düzgün bir şekilde kullanmamak.

İnsan, her türlü birikimi dil aracılığıyla sonraki kuşaklara aktarır. Dil olmasaydı insanoğlu kendini geliştiremezdi. Dil, kültür değerlerinin oluşumunu ve nesilden nesile taşınmasını sağlar. Aynı dili konuşan insan toplulukları, ortak kültür değerlerini paylaşırlar. Dil bir milletin aynası, o milletin kültürüdür. Dilimizi incelikleriyle öğrenmek, kurallarına uymak oldukça önemlidir. Eğer dilimizi doğru şekilde kullanmazsak güzel bir iletişim kuramayız. Güzel bir iletişim kuramazsak anlatmak istediklerimizi tam olarak anlatamayız. Bu da birtakım sorunların ortaya çıkmasına neden olur. Günümüzde toplumda yaşanan sorunların en önemli sebeplerinden biri doğru ve güzel iletişim kuramamaktır: trafikteki kavgalar, aile içi şiddet vb.

Kendimizi doğru ifade etmek ve karşımızdaki kişiyi daha iyi anlamak için dilimizi doğru kullanmak büyük bir önem taşır. Türkçeyi doğru kullanmadığımız zaman hem iletişimin kalitesi düşer hem de anlatmak istediklerimizi tam olarak anlatamayız. Bir arkadaşımıza “Ben, kitap okumayı senden çok seviyorum.” dediğinizde yanlış anlaşılma ihtimaliniz çok yüksektir. Çünkü kurduğunuz cümle ile anlatmak istediğinizi tam olarak anlatma ihtimaliniz zayıftır. Ne demeniz gerekiyor: “Ben kitap okumayı senin sevdiğinden daha çok seviyorum.” Bu örnekleri çoğaltabiliriz. Sözcükleri yanlış söylemek de konuşma bozukluğudur: Telefon şarz edilmez, şarj edilir. Herkez sizi yanlış anlamaz, herkes sizi yanlış anlar. Dili doğru kullanmak için yazım ve noktalama kurallarına, kelimelerin telaffuzlarına, vurgu ve tonlamalara ve en önemlisi yabancı sözcükleri dilimizden uzak tutmaya özen göstermeliyiz.

Dil, canlı bir varlıktır. Diğer canlılar gibi doğar, büyür ve sahip çıkılmadığı takdirde ölür, sahip çıkılırsa gelişimine, değişimine devam eder ve yüzyıllarca bir milletin bayraktarlığını yapar. Türkçemize sahip çıkmalı, onu güzel şekilde kullanmalıyız.



DOĞRU BİLİLEN YANLIŞLAR

Ünvan	DEĞİL	UNVAN	Yalınış	DEĞİL	YANLIŞ
Şevkat	DEĞİL	ŞEFKAT	Madur	DEĞİL	MAĞDUR
Eksoz	DEĞİL	EGZOZ	Herkez	DEĞİL	HERKES
Eylence	DEĞİL	EĞLENCE	Seyhat	DEĞİL	SEYAHAT
Kiprik	DEĞİL	KİRPİK	Gardolap	DEĞİL	GARDIROP
Bağzen	DEĞİL	BAZEN	Pianist	DEĞİL	PİYANİST
Bişey	DEĞİL	BİR ŞEY	Saol	DEĞİL	SAĞ OL
Maydonoz	DEĞİL	MAYDANOZ	Hoşşakal	DEĞİL	HOŞÇA KAL
Tıraş	DEĞİL	TIRAŞ	Sinama	DEĞİL	SİNEMA
Ardarda	DEĞİL	ART ARDA	Sohpet	DEĞİL	SOHBET
Dinazor	DEĞİL	DİNOZOR	Ahçı	DEĞİL	AŞÇI
Sarmısak	DEĞİL	SARIMSAK	Nalet	DEĞİL	LANET
Süpriz	DEĞİL	SÜRPRİZ	Minübüs	DEĞİL	MINİBÜS
İnkilap	DEĞİL	İNKILAP	Taktir	DEĞİL	TAKDİR
Döküman	DEĞİL	DOKÜMAN	Palyanço	DEĞİL	PALYAÇO
Yayınlamak	DEĞİL	YAYIMLAMAK	Poaça	DEĞİL	POĞAÇA
Eşortman	DEĞİL	EŞOFMAN	Pinpirik	DEĞİL	PİMPİRİK
Karnıbahar	DEĞİL	KARNABAHAHAR	Böle	DEĞİL	BÖYLE
Laboratuar	DEĞİL	LABORATUVAR	Öle	DEĞİL	ÖYLE
Konservatuar	DEĞİL	KONSERVATUVAR	Canbaz	DEĞİL	CAMBAZ
Yalnız	DEĞİL	YALNIZ	Anbar	DEĞİL	AMBAR
Şarz	DEĞİL	ŞARJ	Meyva	DEĞİL	MEYVE
			Melemen	DEĞİL	MENEMEN

KAHRAMAN



Kahramanlar can verir vatan uğruna
Yas tutuldu vatanın dört bir yanında
Bu vatan kolay kazanılmadı sakın unutma
Bayrağını göklerde taşı gurur ve şanla

ANTALYA'M

Turizmin başkenti
Perge, Side, Aspendos Antik kenti
Tarih ve güzellik dolu her köşesi
Güzel ülkemizin güzel ili

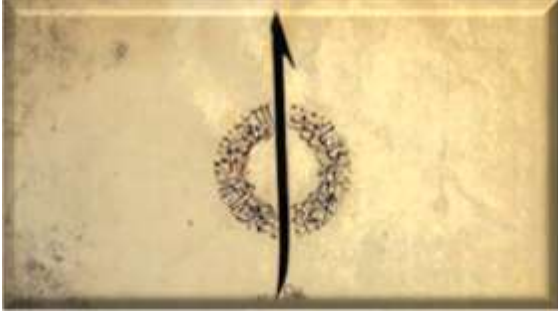
07'dir plakası
Bir başkadır deniz havası
Cennettir Kemer'i, Kaş'ı
Bir ömre bedel temiz havası

Unutma, unutturma
Ecdadını, Mehmetçiği hatırla
Yaşatacağız bu gururu bizler var oldukça
Duyur Türk'ün gücünü bütün cihana

'Kükredik sel gibi' düşmana karşı
Bu zaferde herkes birer delikanlı
Gururla söyle zaferin marşını
İlelebet taşıyacağız ay yıldızlı bayrağı



BİR



Dert bir derman bir
Seyreyledim cihanı
İman bir.
Yangın ol, sel ol, deprem ol
Can bir, canlı bir.
Soyun yok, adın yok, taşın yok
Alem bir.
Alnın ak karnın tok
Yolun bir.

Sırta erdim, canı verdim
Teslimiyet bir.
Hamdım piştim, kordum söndüm
Sonum bir.
Saf eyledim, ram eyledim
Kalbim bir.
Bir bir saydım günleri
Zaman bir.
Doğdum birdim çoğaldım
Öldüm
BİR BİR

NURDAN BORA YAĞCI

KİMSE YARDIM EDEMİYOR

Beyaz bir boşluk var, içinde bir çocuk.
Ses yok, renk yok, ışık yok; sadece çocuk
var,
Ve de dört beyaz duvar.

Bir oda var, ormanın en derin köşesinde,
Uzayın en boş noktasında, karadeliğin
içinde,
Kimsenin var olduğunu bilmediği bir yerde.
Sislerle, bulutlarla, ağaçlarla ve başarılarla
gizlenmiş;
Kimse onu bulamasın diye.

Bir oda var, yerini sadece ben biliyorum.
Duvarlarında sarmaşıklar ve çatlaklar var;
Ama onları ben bile göremiyorum.
Bir oda var, ebediyen kaybolmuş,
yalnızlığın içinde.
Belki içeride bir kedi vardır, çocuk
ağlamayı kessin diye.

Bir oda var, içinde bir çocuk ve bir de kedi.
İçeride ses yok, umut yok, ışık yok;
Belki çocuk kediyi de alıp bir gün ayrılır
diye.
Ama belki de bu sonsuz bir hayaldir
Çünkü bu odanın bir kapısı yok.

Bir oda var, içinde bir kedi
Miyavlıyor ama çocuk duymuyor, şu anda
meşgul.
Elinde bir kova siyah mürekkep var,
düşüncelerinden sıyrıldığı.
Belki de bir gün siyah bir odası olur.

Bir oda var, içinde zaman her şeyden hızlı
Ama yeterince değil
Çünkü bu odanın sonu bir türlü gelmiyor.
İçerideki çocuğun tek bir isteği var
“Bir oda yok” diyebileceği o vakti bekliyor,
yavaştan beyaz duvarları eriyor
Ama o istedi diye vakit daha hızlı geçmiyor.

Siyah bir boşluk var, içinde bir çocuk
Sarmaşıklar çoğaldı, çatlaklardan karanlık
ve soğuk akıyor içeri.
O mürekkeple belki de bir kapı çizebilirdi.
Ben, bir gün dışarı çıkabilmesini isterdim
Ama belli ki o bunu isteyecek kadar
düzelemedi.

Bir oda var, içinde bir çocuk.
Zifiri karanlık, rüzgâr esiyor, soğuk.
Kimse ona yardım edemiyor
Çünkü kimse bu odanın yerini bilmiyor.

EBRAR SILA NARCI

TERSİNE DÜNYA

“Zaman aklımızı, duyularımızı, hayal gücümüzü, tarihlerimizi ve geleceğimizi derinden canlandırma zamanıdır. Bu, birbirinden uzakta, tek başlarına çalışan insanlarla yapılacak bir iş değildir. Bunu birlikte yapmalıyız. Tiyatro, bu işi birlikte yapmaya davettir.” (Peter Sellars)



Tersine Dünya, toplumun atadığı cinsiyet rollerini tersine çevirerek düzenin bozukluklarını mizahi unsurlarla harmanlayıp göz önüne koyan iki perdelik bir tiyatro oyunudur. Oyun, Orhan Kemal'in kaleme aldığı, 1968 yılında tefrika edilen ve yazarın ölümünden sonra kitaplaştırılan mizahi romandan Mustafa Gültekin tarafından uyarlanmıştır. Antalya Devlet Tiyatrosunda izlediğimiz temsilin yönetmenliğini ise Sabri Özmener üstlenmiştir. Başrolleri ise Kader Gözpınar ve Oktay Gözpınar paylaşmaktadır.

Oyunda, mahallenin Bitirim Leyla'sı (Kader Gözpınar) yaptığı çeşitli haylazlıklar sonucu cezaevine girer. Arkasında ise gencecik bir oğul ve işsiz bir baba bırakır. Geçim derdi ve namus belasıyla uğraşan baba Süleyman (Oktay Gözpınar) ailesini geçindirmek için iş aramaya başlar. Bu arayış etrafındaki kadınların zorbalıklarıyla daha da zorlaşır ve Süleyman ve oğlu Cemal'i (Gökhan Hızarcıoğlu) hayal dahi edemeyecekleri yerlere sürükler.



Haşim İşcan Kültür Merkezi'nin Devlet Tiyatrosu Sahnesi'nde seyirciyle buluşan oyunu 27 Mart Dünya Tiyatro Günü'nde izleme fırsatı bulduk. Bu özel gün nedeniyle temsilin yönetmeni Sabri Özmener, Peter Sellars'ın kaleme aldığı 27 Mart 2022 Dünya Tiyatro Günü Bildirisi'ni temsilden önce bizlerle paylaştı. Bildirisinde **“Tiyatro dünyada insanlar, tanrılar, bitkiler, hayvanlar, yağmur damlaları, gözyaşları ve yeniden doğuş arasında bir eşitlik alanı yaratılmasıdır.”** diyerek tiyatroyu tanımlayan Peter Sellars'ın sözlerinden sonra temsilimiz başladı.



*“Tiyatro dünyada insanlar,
tanrular, bitkiler, hayvanlar,
yağmur damlaları,
gözyaşları ve yeniden doğuş
arasında bir eşitlik alanı
yaratılmasıdır.”*

(Peter Sellars)

Oyunun ilk perdesi, tersine çevrilmiş toplumsal cinsiyet rolleri üzerinden toplumda kadınlara yapılan zorbalıklar ve haksızlıkları fark ettirmek üzerine kurulu. Bu fark

ettirme mizahi unsurlara sıklıkla yer verilerek yapılsa da izlerken gözlerimden akmaya çalışan damlaları tutmakta zorlandığımı söylemek zorundayım. Hayatın en küçük kesitinde, örneğin bakkala giderken bile kaçamadığımız ayrımcılık, cinsiyetçilik bir tiyatro oyununda tersine çevrilip ustalıkla işlenirken ben hayatın gerçeklerinden kopamadım. Ara verildiğinde ise gördüğüm kadınların bazıları buruk bir gülümseme bazıları ise neşeli çehrelerle oturmaktaydı fakat hepsinin gözlerindeki dumanlı bakışları seçmemek mümkün değildi. Bu duygular içinde ikinci perdeyi beklemeye başladık.

Oyunun ikinci perdesi ilk perdede tanıdığımız karakterlerin hikâyelerine kendimizi kaptırdığımız ilk perdeye göre komedi dozu daha yüksek bir kısım. Karakterlerin sürüklendikleri belaların ve çıkmazların iyice belirginleştiği sahneler, her şeyin çözüme ulaştığı, kahkahalarla dolu bir finalle sonlanıyor.

Temsilin kostümleri, dekorları, makyajlar ve ses kullanımından bahsetmek gerekirse hepsine uzun saatler emek verildiği apaçık belli oluyor. Sahnedeki her unsurun çeşitli mekânlar canlandırılırken etkin olarak değişik işlevlerde kullanılması, her karakterin farklılıkları göz önünde bulundurularak tasarlanmış kostümler seyir zevkini çokça artıran unsurlardan.

İyi seyirler...

ZEHRA KÖSE



NİHAT NADI ÜLGER



Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

1967 yılında Malatya’da dünyaya geldim, evli ve bir kız çocuğu babasıyım. Orta ve lise eğitimini halen yaşamakta olduğum İstanbul’un Kartal semtinde tamamladım. Maltepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Görüntü Sanatları ve Sahne Sanatları Oyunculuk Bölümlerinden mezun oldum. Aynı kurumun Sanat Politikaları yüksek lisans programını tamamladım. Güzel Sanatlar Fakültesi Oyunculuk Bölümü’nde sahne dersleri vermekle birlikte, kendi oyunculuk atölyemde tiyatro çalışmalarımı sürdürmekteyim.

Kartal Sanat Tiyatrosu’nun kurucusuyum. İstanbul Hatırası, Roller Karıştı, Film Koptu gibi yazıp yönettiğim

oyunların dışında 25 yılı aşkın süredir yerli ve yabancı yazarların eserlerini de sahneye koydum. John Patrick “Aceleci Kalp”, Bertolt Brecht’in “Carrar Ana’nın Tüfekleri” Güngör Dilmen’in “Canlı Maymun Lokantası” ve Sabahattin Kudret Aksal’ın “Kahvede Şenlik Var”, Ali Cüneyt Kıncıoğlu’nun “Reklam Aşkı”, Dinçer Sümer’in “Marion İle Memet” bu sezon ise Yıldırım Keskin’in “Tut ki Öleceksin” ve Sam Bobrick’in “Tehlikeli İlişkiler” isimli oyunu, son olarak yönetmiş olduğum oyunlardır.

“Oyuncaklar Ülkesine Yolculuk”, “Cambaz Kedi ile Palyaço”, “Şeker Kral” ve “Uzaylı Dostum Maya” sadece çocukların değil, yetişkinlerin de ilgisini çeken, yazıp yönettiğim müzikli çocuk oyunlarıdır. Yalnızca sahnede değil, uzun ve kısa metrajlı pek çok filmde de oyunculuk yaptım.

Oyuncu olmaya nasıl karar verdiniz?

Lise Tiyatrosu ile başlayan tanışıklık, rehber hocalarımızın yöreklendirmesi ve yönlendirmesi ile kendimi en iyi ifade ettiğim ve paylaşarak mutlu olduğum alanın tiyatro olduğunu anlamamı sağladı.

Mesleğinizden memnun musunuz? Mesleğinizin olumlu ve olumsuz yönleri nelerdir?

Kültür ve sanat alanında yaşadığımız toplumun sanatsal duyarlılığıyla birlikte gelişmekte olduğunu gözlemlemekteyiz. Tarih boyunca oynayan insan, kendini ve yaşamı yeniden keşfetmiştir. Sanatsal çabanın toplumsal duyarlılığa dönüşmesi, seyircisi ile çoğalarak devam edecektir. Yaşamlarına ruhsal, estetik ve nitelikli duygular

katarak, işlevini insan var olduğu sürece sürdürecektir.

Hayata yeniden gelseniz tekrar bu mesleği tercih eder miydiniz? Neden?

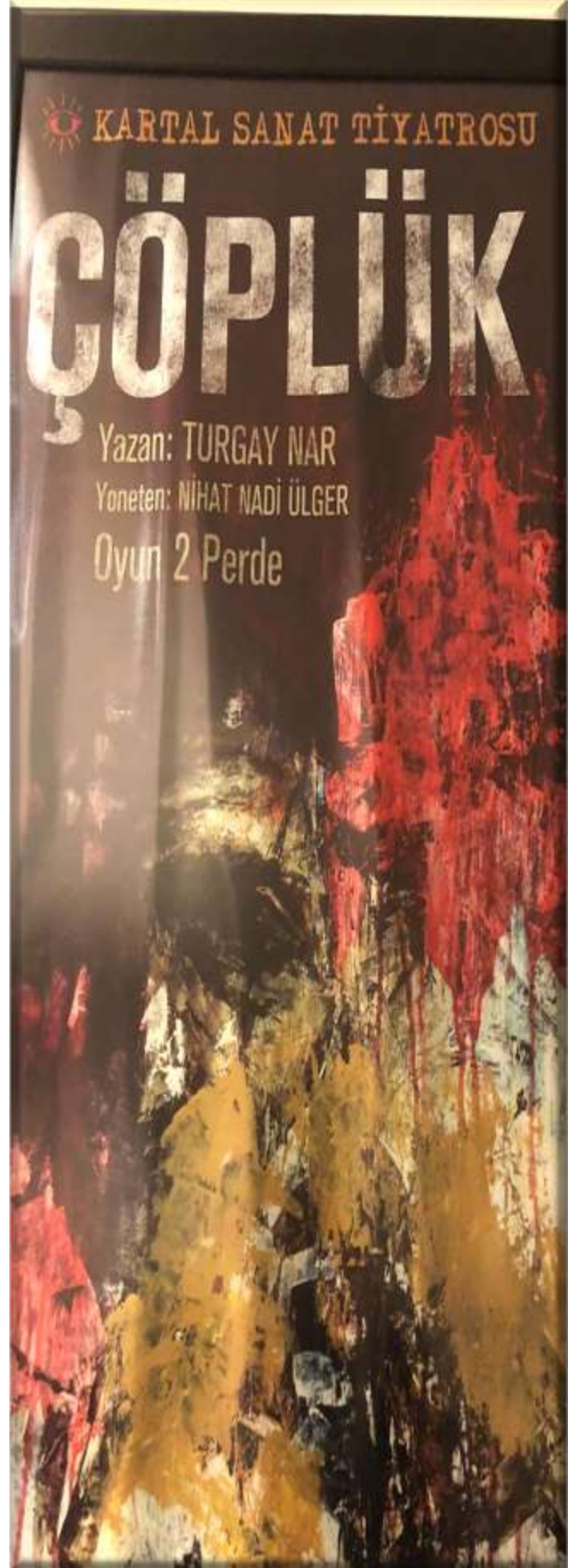
Evet, tercih ederim. İnsanın mutlu olduğu, kendini ifade edebildiği bir alanda olması, seyirci ile çoğalması tercih sebebidir. Dünyaya güzellikler yayan bir sanatın insanı olmak kadar güzel bir şey olabilir mi? Yazılan bir eserin dünyaya açılan, toplumları ileri götüren özellikleri ile diğer sanat dallarını da çatısı altında toplaması açısından (resim, müzik, dans, edebiyat, mimari, felsefe, dekor, kostüm, vs...) önemli bir yere sahiptir. Bu özelliği ile hem oyunculuk hem de izleyici ile paylaşarak çoğalması ve mutlu bireylerin daha özgür bir dünya düşlerine katkı sağlayacağına olan inancımıdır.

Tiyatro sizin için ne ifade ediyor?

Yaşamı yeniden keyifli bir şekilde irdelemek. Dram ya da komedi gibi türleri ayırt etmeksizin nitelikli ürünler vermek. İzleyiciyle birlikte ortak bir dünyanın temellerinin atıldığı o anı yaşamak... Bir daha tekrarı olmayan yapısı ile her seferinde yeniden doğuş olarak görülebilir.

Oyunlara hazırlanırken uyguladığınız özel yöntemleriniz var mı?

Temel oyunculuk eğitiminden başlayarak edindiğimiz yığınla alıştırma ve deneyim sizi bir karakter yaratmada belli bir noktaya getirmektedir. Yıllarca edinilen birikim ve tecrübe ile oyuna yoğunlaşma, disiplinli bir ön hazırlık sizi rol ile buluşturur. Ve izleyici ile keyifli bir şekilde oyunu icra edersiniz. Sizin kendi birikiminiz, role hazırlanma çabanız ile birlikte oyuncu arkadaşlarınızın tamamlaması izleyici buluşması ile devam eder.





Hangi oyunlarda oynadınız? Sizi en çok etkileyen rolünüz hangisiydi? Niçin?

Muzaffer İzgü'nün "Bekçi", Rıfat Ilgaz'ın "Abbas Yolagiden", Turgay Nar'ın "Çöplük", Molliere uyarlaması "Zortlangalı", Dinçer Sümer "Ali Ayşe'yi Seviyor", Coşkun Irmak "Gece Boyunca" oynadığım oyunların öne çıkanlarıdır. Beni bütün roller etkilemiştir. Özenle ve sevgi ile karakterlerin araştırmasını yapar, ekip arkadaşlarımızla bütünlüğü sağlar, izleyici ile buluşuruz.

Şu anda olmak istediğiniz yerde misiniz? Kariyer planlarınızdan bahseder misiniz?

Mutluysam yaptığım işten ya da sanat eyleminden, istediğim yerdeyimdir. Hedeflenen yer ve kariyer mutlulukla çoğalıyorsa ve heyecanla sarılıyorsa mesleğine, saygıyla eğiliyorsa o tiyatro dostlarının alkışları karşısında yine

yeniden yeni üretimlere kulaç atmaktır kariyer diye düşünüyorum.

Nasıl bir hayat yaşamayı tercih ediyorsunuz? Planlı mı yoksa hayatın akışına göre mi yaşıyorsunuz?

Mesleğimiz gereği planlı programlı olmak zorundayız ve bunu keyifle yapıyoruz. Tabii ki sezon dışında kendimizi günün gelişine bıraktığımız anlar oluyor. Fakat geliş güzel bir günde dahi mesleğim için ne yapabilirim, yeni bir sanatsal ürün verme düşüncesi yeni bir planlama sürecine yöneltir beni.

Öğrencilik hayatınızda nasıl bir öğrenciydiniz?

Bütün sözel ve sosyal dersleri severdim. Diğer derslerde de fena değildim.

Üniversite sınavına hazırlanan öğrencilere tavsiyeleriniz var mı? Onlara neler söylemek istersiniz?

Her şeyden evvel seçecekleri branş ve okul ile ilgili iyi bir araştırma yapmalılar. Kendi yetilerini göz önünde bulundurarak, kesinlikle ben bu meslekle mutlu yaşarım diyebileceği bir alanda olmalı.

Peki, hedefi konservatuvar olan öğrencilere tavsiyeleriniz nelerdir?

Hazırladıkları parçaları yalnızca ezberlemek yeterli değildir. Öncelikle eserin tamamı okunmalı. O parçanın yazarı, dünya görüşü, oyunun türü ve biçimi ile ilgili özenle hazırlanmalıdır. Bu alan, tükenmez bir aşkla sarılmayı gerektirir. Herhangi bir meslekten farklı duyguyla bağlanma gereken bir alandır. Öncelikle okuyan, araştıran bir yapı sevgiyle de yoğrulunca tükenmez bir üretimin parçası olur.



Konservatuvar eğitimi almadan tiyatro oyuncusu olunabilir mi? Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Tiyatro her zaman kendini geliştireceğin yaşam boyunca devam eden

bir eğitimidir. Önemli olan gelişime açık olmaktır. Bizler hâlâ öğrenmekteyiz hâlâ kendimizi geliştirmekteyiz. Bu konuda kendini geliştirmiş deneyimli hocalar eşliğinde süren oyunculuk eğitimleri alınabilir. Bu düzenli ve disiplinli eğitimden sonra bir toplulukta olunabilir.

Mesleğiniz size ne kadar boş zaman tanıyor, ailenizle vakit geçirme fırsatı bulabiliyor musunuz?

Tiyatro, sadece zaman ayırılacak bir şey değildir. Her zaman tiyatro ile iç içeyiz. Ailem de tiyatronun içinde. Yaşadığımız bu tutku aile bağlarımızı da içinde barındırıyor. Klasik bir cevap olacak belki ama tiyatro benim için bir yaşam biçimine dönüştü diyebilirim.

Boş zamanlarınızda neler yapmaktan hoşlanırsınız? Hobileriniz nelerdir?

Kitap okurum, tiyatro izlerim, film izlerim, sosyal faaliyetlerin içerisinde bulunmaktan çok hoşlanırım.

Bu iş yoğunluğunuz arasında bize vakit ayırıp sorularımızı cevaplandırduğunuz için çok teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Bu güzel röportajı yapmamı ve size ulaşmamı sağlayan Aliye Ceren ÜLGER'e ve Gülveren Anadolu Lisesi Yazın dergisi ekibine sevgilerimi iletiyor ve başarılar diliyorum.

ALİYE CEREN ÜLGER



DOSTLUK

İnsan hayatı boyunca bir sürü kişiyle arkadaş olur. Onlarla sohbet eder, gezer tozar, güler eğlenir vb. birçok etkinlik yapar. Peki, her arkadaş olduğumuz insanla dost muyuz? Dost, dostluk nedir?

Dost dediğimiz gülerken, eğlenirken, üzülürken, ağlarken yanımızda olan zor anlarımızda bizi yalnız bırakmayıp destek olan kişilerdir. “Birine söyler mi, benim hakkımda ne düşünür, beni yalnız bırakır mı?” gibi sorular düşünmeden dertleşebildiğin, içini döküp ferahlayabildiğin bir kapıdır. Gerektiğinde utanmadan birbirinize hatalarınızı söyleyip düzelttiğiniz kişidir dost... Bazen saçmalarsınız birlikte zamanın nasıl geçtiğini bile anlamazsınız bazen de saatlerce oturup bütün sorunlarınızı çözersiniz. Zamanla o kadar yakın olursunuz ki konuşmadan bile birbirinizi anlayabilirsiniz. Aklınıza geldiği zaman istemsizce güler ve onunla geçen vakitlerinizi hatırlarsınız. Kurması zordur dostluğu. Emek ister. Zaten güzel şeyler hep emek ister. Eğer temeli sağlamsa yıkması da bir o kadar zordur. Ne kadar kavga etseniz bile dönüp dolaşıp yine bir araya gelirsiniz.

O kadar güzel bir şey ki dostluk kelimelere, satırlara sığmaz. Hayatınızda böyle insanlar varsa ne kadar şanslısınız. Çünkü arkanızda size destek olan birinin varlığı size güç verir.

AYNUR YILMAZ

VATAN DEMEK



Ey şanlı Türk milleti!
İyi bil, iyi öğren geçmişini,
Unutma sakın atalarının,
Ay yıldız için can verdiğini.

Çıkmalı vatan emanetine sahip,
Bu eşsiz vatani etmemeli hainlere ait.
Esirgemeli düşmanlarının kötü emellerinden,
Korumalı sonsuza kadar o pis ellerinden.

Hayatının baharında çocuklar;
Düşünmeden cepheye koştular,
Gelecekleri, ülkeleri pahasına savaştılar.
Yoktu onlar için geri dönüş,
Ne güzel cennette şimdi onlar.

Bağımsızlığın mührüydü cenk etmek,
Birlik, dirlik ve beraberliği bir arada tutabilmek.
Savaşıp ay yıldız için özgürlüklerini ilan etmek,
Güzel bir yurt kurabilmek için verdiler hep emek.

Soysuz düşman kapıya dayandığında,
On beşliler ok, mızrak aldığında,
Düşman arkadan vurduğunda,
Analar bağrına taş basarlar hep sonunda.

Duyulur minarelerden şehadet sesleri,
Görülür umut ışığının ayak izleri,
Hissedilir zor günlerin sona ereceği,
Unutulur mu şehitlerin takdire şayan azimleri?

Olmasaydı o vatan evlatları,
Erer miydik bu güzel kurtuluşa?
Tazedir hâlâ acımız ilk günkü gibi...
Kaybetmeyecek hiçbir zaman tazeliğini.

SUDE TURAN

ÖZGÜN DAYAR*



Öncelikle röportaj teklifimizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz. Bize kıymetli vaktinizi ayırdınız. Bunun için çok memnunuz.

Ben teşekkür ederim. Geldiğiniz için çok memnun oldum. Sorularınızı yanıtlamaktan da gayet keyif alacağımı düşünüyorum.

Çok teşekkürler. Ben Gülveren Anadolu Lisesinden geliyorum. Dokuzuncu sınıf öğrencisiyim. Kütüphanecilik kulübü üyesiyim. Nurdan öğretmenimiz de kütüphanecilik kulübünde bizim rehber öğretmenimiz oluyor. Kütüphanecilik haftası için bir röportaj düzenlemek istedik. Bunun için de Doğan Hızlan Kütüphanesini uygun gördük. Siz de teklifimizi geri çevirmediğiniz. Bu nedenle tekrar teşekkür ederiz.

Ben de geldiğiniz için teşekkür ederim. Doğan Hızlan Kütüphanesi'nden çok kısa bahsedelim. Doğan Hızlan Kütüphanesi 2012 yılında Türkiye'nin en seçkin yayınevlerinin ve Doğan Bey'in bağışları ile kuruldu. Bu yayınevlerinin kitap bağışlamasının arkasında da yine Doğan Bey vardı. Doğal olarak da kendisinin ismi kütüphanemize verildi. Bu şekilde biz bir yolculuğa başladık. Geçtiğimiz on yılda, aslında bu röportaj çok güzel bir tesadüf oldu çünkü bizim de onuncu yılımız. Bu sene onuncu hizmet yılımız olduğu için de böyle biraz farklı bir heyecan var üzerimizde. Bu on yıllık yolculuğumuzda kitap bağışları bizi Antalyalılarla, kentlilerle birlikte kurulan bir kent kütüphanesi yaptı. Açıldığımız dönemde kitap sayımız 20.000 civarıyken şu an 80.000'lere ulaştı. Üye sayımız da çok ciddi anlamda açıldığımız andan itibaren muazzam oranlarda artarak bugünlere geldi. Antalya'nın özellikle kitapseverleri ve gençleri için çok farklı bir yerimiz olduğunu düşünüyoruz. Gerek kütüphanenin konumu gerekse kurum olarak içeride yarattığımız o sıcak hava gençlerin burayı bir buluşma mekânı olarak tercih etmelerini sağlıyor. Bundan da gayet memnunuz, mutluyuz. Durumumuz bu. Antalya Büyükşehir Belediyesine bağlı olarak hizmet veriyoruz. Dolayısıyla da hem kurumsal bir tarafımız hem de özerk bir tarafımız var. Bunun birçok olumlu tarafını yaşıyoruz. Yavaş yavaş sorularınızı alabilirim.

Kütüphanecilik nedir, bize bunu nasıl açıklayabilirsiniz?

Kütüphanecilik- bu kütüphanede kurduğumuz ekip nazarında- insanları sadece bilgiyle veya kültürle buluşturan aracı, düzenleyici, elçi olmaktan ziyade insanlarla birebir iletişim kuran ve

sadece kitaplarla değil kitapların yarattığı farklı zeminlerde değişik insan gruplarını da bir araya getirerek kültürü yayan bir vasfa zemin oluşturuyor diyebilirim. Toparlamam gerekirse kütüphanecilik sayesinde biz; hem klasik anlamda bilgiyi, kültürü, çeşitli bilim eserlerini insanlarla hem de insanları birbiriyle buluşturuyoruz. Bugün dünyanın birçok yerinde kütüphaneciliğin geldiği nokta zaten bu. Bu da bizi artık biraz günümüze ayak uydurma mecburiyetine getiriyor.

Peki, bu meslekte aradıklarınızı bulabildiniz mi, bu meslek sizi tatmin etti mi?

Çok! Biz arkadaşlarımızla sık sık konuşuruz, birçoğumuz tekrar okuma fırsatım olsaydı ya da o günlere dönme fırsatım olsaydı kütüphanecilik okurdum, diyoruz. Ben kütüphanecilik okumadım, alaylıyım. Diğer arkadaşlarım da öyle. Ama meslekten olan insanlarla büyük toplantılarda, büyük projelerde çok bir araya geldik. Onlarla bir araya geldiğimizde özellikle hocalardan şu yaklaşımı görmek bizi çok çok fazla motive etti. Bir işi yaparken teorik olarak o meslek dalına uygun eğitimi almamış olabilirsiniz. Yani lisans eğitiminiz o alanda olmayabilir. Fakat yaptığımız işi gerçekten isteyerek ve severek yapıyorsanız ve gerçekten kendinizi geliştirmek istiyorsanız, bunun için çaba sarf ediyorsanız o meslek erbaplarının bile üzerine çıkabiliyorsunuz. Çocuklarla ve gençlerle çalışmayı çok seviyorum. Erken yaşta kütüphane kullanımını yaygınlaştırmak sureti ile o toplumun kültürlenebileceğini savunanlardım. Erken yaşta okuma kültürünü geliştirmek. Nasıl okur olunur, okur ne demek ya da işte bir kitap seçmek için ne gibi kriterleri dikkate almalıyız? Dolayısıyla hem çocuklarla hem de gençlerle çalışıyor

olmanın dinamizmini de taşıyoruz. Ama bununla beraber yaşlı kitleyle çalışmıyor muyuz ya da işte orta yaş yetişkin kitle ile çalışmıyor muyuz? Çalışıyoruz. Çok da keyifli. Özetle beni gerçek anlamda çok tatmin ettiğini söyleyebilirim.



Peki, kitap okumak size ne ifade ediyor?

Kitap okumak bana hayatımın çeşitli dönemlerinde çeşitli şeyler ifade etti. Hayatımda en yoğun olarak kitap okuduğum dönemim benim okumayı öğrendiğim andan, işte yedi yaş falan, o andan yirmi yaşına kadar olan zaman arasıydı. Daha çok edebi anlamda

okuduğum dönem, özellikle üniversiteye başlayana kadar olan dönemdi. Gerçekten muazzam kitap okurdum. Övgü falan değil yani ama gerçekten saçmalık derecesinde kitap okurdum. Dolmuşta ayakta yolculuk yapardım, ayakta zorla durarak bir elimde kitap okurdum. Çünkü kitap okumadığım zaman nefes alamıyordum. O kadar merak ediyordum ki anlatılanları, o kadar öğrenmek istiyordum ki, o kitabın içinde o kadar gezmek istiyordum ki. Hayal gücü de geniş bir çocuktum. Okuduğum zaman, o okuduğumuz kahramanla bir araya geliyordum ve yani ne bileyim, Alice ile beraber geziyorduk biz. O yüzden benim için gerçekten Wonderland diye bir yer vardı. Doğal olarak da hayat kitapların içindeydi. Üniversiteye başladıktan sonra korkunç bir şey oldu. Türk Dili ve Edebiyatı bölümüne gittim ve hocamız dedi ki bundan sonra çeviri kitap okumayacaksınız. Ve ben on yedi yaşındayım. Hoca dediye yapılır, öyle düşünüyorum. Ve şoka girdim. Sadece Türk edebiyatına ilişkin şeyler okumak zorundaydık. Çok ciddi bunalıma girdiğim bir dönem oldu. Çünkü bir zorlanma söz konusuydu. Ben elimdeki herhangi bir çeviri eseri kenara fırlatıp üstüne mecbur kaldığım için Taaşuk-ı Talat ve Fitnat okumak istemiyordum. Ne yapmalıydım? Bu beni baya bir sarstı. Ciddi anlamda sıkıntı yaşadım. O dönemde bir 2-3 yıllığına falan sadece ders için, sadece o bölüm için okumalar yapmak zorunda kaldım. Benim için çok ciddi bir işkenceye dönüştüğü zaman oldu. Ama tabii sonrasında benim de olgunlaşmamla zaman içerisinde bu dengelendi. Bunun hoca da olsa bir insanın söylemesi ile yapılacak bir şey olmadığını anladıktan sonra, onun söylemek istediğinin farklı bir şey olduğunu anladıktan sonra, o çocukluktan çıktıktan sonra tabii dengelenmeye başladı. Ve o noktadan



itibaren de farklı bir hal almaya başladı. Yeri geldi dinlenmek için, yeri geldi kendimi dış dünyadan soyutlamak için, yeri geldi donanım sahibi olmak için, bazen de sırf öylesine canım sıkıldığı için, eğlenmek için okuduğum şeyler oldu. Çünkü öyle bir derya ki ne ararsanız onu verir size. Ne istiyorsanız ona göre okursunuz. Son bir yıldır falan da çok fazla edebi eser okumuyorum.



Okuyorum ama böyle çok az miktarda ve ağırlıkla kısa öyküler tercih ediyorum. Çünkü altı yaşında bir oğlum var ve biz son beş yıldır sürekli okul öncesi okuyoruz. Ona o kadar çok hikâye

okuyoruz ki biraz yoruluyoruz. Şimdi bir romana başlayamıyorum mesela çünkü kopacak gidecek muhtemelen ne zaman elime alabileceğim bilmiyorum ya da unutacağım. Bu yüzden daha böyle dinlendirecek kısa öyküler tercih ediyorum. Ağırlıklı da daha alana yönelik okumalar yapmayı tercih ediyorum. İhtiyaçlarıma yönelik. Fiziksel ihtiyaçlarıma, hastalıklara yönelik olabilir ya da çocuk yetiştirmeye ilişkin olabilir. Ya da işte gastronomiye farklı bakış açıları gibi olabilir. Yenice ilgilendiğim alanlardan bir tanesi. Çok severim yeni şeyler yaratmayı. Bu gibi daha ihtiyaca binaen okumalar olabiliyor. İçinde bulunduğunuz duruma göre veya yaşadığımız psikolojiye göre de böyle çeşitlemeler yapabileceğiniz bir alan.

Sizin gibi kitapların içinde yaşayabilen biri gününün uzun vakitlerini kitaplar arasında geçirince ne hissediyor?

Huzur hissediyorum. Çünkü sessiz ama akıllı dostlar. Kötülük etmezler, dedikodu etmezler, sizin kalbinizi kırmazlar. O yüzden bu ortamda olmak iyi, güzel. Ortamında bulunduğunuz kitaplar sadece kitaplar değil. O kitaplarla ilgilenen insanlar, buraya gelen insanlar da öyle bir bakış açısına sahip insanlar oluyor. Dolayısıyla da böyle çok huzursuzluk yaşamıyorsunuz. Benim de zaten çocukluğumdan beri sevdiğim bir şey olduğu için, hep kendimi kitabın içinde hissettiğim için gerçekten bir kere daha sizin vesilenizle kendimi şanslı hissedeyim. Bunu dinleyen bütün öğrencilerin de benim yaşıma geldikleri zaman geriye dönüp derin bir nefes alıp Allah'ım ne kadar şanslıyım demelerini diliyor olayım. Buradan da o dileğimi göndermiş olayım. Gönderdim gitti.

Tüm öğrenciler adına teşekkür ederim. Kitaplardan uzun uzun bahsettik. Bize okumamız için sizi etkileyen bir kitap önerebilir misiniz?

Göğü Delen Adam.

Peki, bu kitapta sizi etkileyen ya da kendinizi bulduğunuz şey neydi?

Kendimi bulmadım. İçinde bulunduğumuz hayatı buldum. İnsan olmanın gereklerini ya da insanın bir şeye nasıl şaşırabildiğini, dünyanın düzeninin nasıl, ne şekilde kimlerin istekleri ile değişebildiğini, buna alternatif bulunabilir mi bulunamaz mı sorusunu nasıl düşünebileceğimizi ... Aslında bir antropolojik inceleme. Sağ olsun eşim

sayesinde okumuştum o kitabı. O da öyle bir adamdır zaten. Böyle fevkalade okur. Çok da yormayan bir kitap. Hacim olarak da incecik. Kitap okumaktan hoşlanmayan birinin bile rahatlıkla korkmadan eline alabileceği bir kitap. Bu yaş grubu için bu önemli bir faktör. Rahatlıkla elinize alabileceğiniz bir kitap ve siz bunu sorulara göz atmam için gönderdiğinizde okur okumaz aklıma gelen kitap. Üzerine düşünmedim, üstüne düşüneneğim hiçbir şey yok. Tek kelime ile o kitap, bitmiştir. Farklı şeyler hissettireceğini düşünüyorum. Ayrıntı Yayınları'ndan çıkmış bir kitap, yazarını hatırlamıyorum. Lacivert Kitaplar serisinden. Göğü Delen Adam. Gerçekten o kitabı okuyun.



*Doğan Hızlan Halk Kütüphanesi Müdürü

MERVE KARADOĞAN

GÖKYÜZÜNDE BİR AYÇİÇEĞİ



Hırsız toprak çiçeğim
Yaşı yanağında, tabutu çocuk kederim
Hastalığının sebebi hatırımda kalanım
Adını aydan alanım, aşığı gün olanım

Uzatsan ölümün kuru dallarını göğe
Gelmez misin annenın son ıġlıđına bile
Kızgınlığım kendime, vazgeçtiğin güne
Şimdi yalvarırım yıldızlar,
Sesini duysam bir kere

GÜNEBAKAN SERABI

Bir günebakan serabı senin adın
Mavilerde susuz bırakanım
Avcunda nefesime toprak atanım
Düş olan dünde kalanım

Bir günebakan serabı senin adın
Bilmem kaç bedende aradığım
Uğruna yalanlara sarıldığım
Düğüm olan dünde kalanım



